

HANS KNEIFEL

EXPEDICE NA ZAKÁZANÝ SVĚT

Přeložila Michaela Škultěty
Digitalizoval Ing. Rastislav Homola

PERRY RHODAN
372

1.

Přístav flotily v Terrania City měl průměr přesně 40 000 metrů. Ze tří čtvrtin ho chránil bezpečnostní val vybudovaný z kamení a hlíny, materiálu vybagrovaného při stavbě téměř šedesátimilionového města. Na severovýchodě se táhla dlouhá budova s futuristickým vedlejším traktem, restaurací Saturn Hill. Protože byl ještě v celní zóně, dalo se tu levně a dobře najíst, a u baru bylo takřka v každou denní dobu plno.

Ted' tam seděli mimo jiné dva muži, které by nepříliš důkladný pozorovatel mohl na první pohled považovat za dvojčata. Vypadali stejně staří, byli stejně vysocí a - to poznala i hezká barmanka - oba byli zkušené astronauti. A ne ledající.

Tomu s dlouhými černohnědými vlasy, na spáncích lehce postříbřenými, bylo čtyřicet šest let. Vivier Bontainer, muž v nejlepších letech. Vedle něj seděl jeho první důstojník, John Sanda. Události na planetě Návrat, kde Bontainerova posádka našla trosečníky z CRESTU IV., dokázaly, co se nepodařilo během tří let společné služby - ze Sandy a Bontainera se stali přátelé. Po Rhodanově návratu na Zem spolu vyprázdnili několik lahví a dlouho si povídali. Od té doby si členové zničeného ORINOKA říkali „space-twins“ - vesmírná dvojčata.

Seděli tu u dlouhého skleněného barového pultu, výborně se bavili a popíjeli dobrou whisky. Čekali. Dva tisíce metrů od nich směrem na jihovýchod stála loď s označením EX-3333. Ani Sanda ani Bontainer netušili, co jim přinesou příští hodiny. Věděli jen, že Perry Rhodan je v Terranii ve svém sídle, a že tam probíhají porady.

„Řekl bych, že ve volném čase děláte přinejmenším modelku," řekl Bontainer hezké barmance. Dívka potrásla blondátou hřívou.

„Odkud to víte?" zeptala se. Bylo jí asi dvacet šest let a musela představovat nádherný pohled pro každého astronauta, který se tady v Saturn Hill zastavil.

John Sanda se ušklíbl a prohlásil: „Protože jste bezpochyby nejkrásnější dívka v tomhle lokálu. Mohl bych dostat vaše vizifonní číslo - pro příští akce?"

Bontainer se dal do smíchu.

„V nejlepším případě byste mohl dostat od vedoucího moji adresu," pravila dívka vstřícně. „Máme zakázáno chovat se k hostům příliš důvěrně."

John Sanda přikývl.

Byl si jistý, že i při dalších akcích zůstane po Bontainerově boku - spolu s Amberem, jehož do baru nevzali z bezpečnostních důvodů. Oomph Amber totiž kradl všechno, co se lesklo a třpytilo a nevážilo víc než tři kilogramy.

„Jak dlouho budeme muset ještě čekat?" zeptal se přítele klidně.

Bontainer poklepal na barový pult.

„Nevím."

Plavovláska se usmála.

„Zdá, že v mé přítomnosti vás čekání skoro baví..."

„Nepochybně!" souhlasila vesmírná dvojčata jednohlasně.

Kolem dokola vesmírného přístavu se táhl prstenec drah pro kluzáky. Na severovýchodní hranici ústil do tří různých tras. Západní z nich byla Administrations Way, prostřední Betelgeuze Road a východní, protínající kruh vlastního města, se jmenovala Formalhaut Freeway. Pokud jste se vydali po Betelgeuze Road (a nebo metrem, vedoucím přesně pod ní), dostali jste se na obrovské náměstí, z něhož na sever vedla dvouproudá komunikace. Ta ústila do dalšího obrovitého náměstí, kde stály veškeré budovy Administrace: Vládní palác, Solar Hall a množství archivů a správních budov.

Právě tam se nyní zdržoval Perry Rhodan. Několik dní v Terrania City způsobilo, že mu z tváře zmizely ostré linie. Byl zase plně ve svém živlu a věděl, že jeho síla roste s každou hodinou, kterou zde stráví.

Byl oblečený do elegantního, trochu strohého obleku, a seděl v těžkém křesle. Kolem něj se shromáždili nejvýznamnější muži Impéria.

Allan D. Mercant vzhlédl a prohlásil: „Za krátkou dobu, která uplynula od vašeho návratu, se nám podařilo takřka úplně překonat

chaos panující v Solárním impériu. Všichni víme, že to byly těžké časy, a že jsme nemohli jednat zrovna ohleduplně. Zdá se ale, že ty časy jsou už za námi."

„Všichni v to doufáme," odpověděl Rhodan a usmál se. „A všichni z toho máme radost. Přitom však nesmíme zapomínat na určité rozhodující věci."

Reginlad Bull si povzdechl a poškrábal se za uchem.

„V M-87 jsme se dozvěděli věci, který pro nás byly nový. Je třeba je vyhodnotit. Jen pokud je dáme do souvislosti, dozvíme se, co nás čeká. Že to budou potíže, je ovšem jiná věc."

Všichni věděli, kam Bully míří.

Ústředním bodem jeho úvah byli Haluťané. Nebylo pochyb, že jsou potomky takzvaných Bestií, s kterými bojoval Rhodan, nebo museli být potomky Dvojkondičních.

„Musíme tedy zjistit, proč se Haluťané..." Rhodan otočil hlavu a postupně se usmál na čtyři černé, nehybné kolosy, stojící vzadu, protože v Administraci se pro ně nenašla žádná vhodná křesla a speciální výroba by trvala příliš dlouho.

„...proč se Haluťané, o nichž víme, že ještě před zhruba padesáti tisíci lety byli extrémními válečníky, začali zcela náhle chovat mírumilovně, mírně a krotce."

„Nejen to!" Oči Icho Tolota vzplály. „Také musíme zjistit, proč jsme se po zničení Lemurie stáhli, odstěhovali se na neznámou planetu a ukazovali se jen tu a tam, když nás popadla nepřekonatelná touha po dobrodružství. Tahle skutečnost je pro nás Haluťany stejnou záhadou jako pro naše pozemské přátele!"

„Jak daleko jsme se dostali, Allane?" otázal se Rhodan krátce.

„NATHAN počítá," zněla stručná odpověď. „Bude potřebovat ještě zhruba deset minut."

Hyperinpotronické výpočetní centrum na Měsíci zpracovávalo nesmírné množství fotografií, filmů, komentářů, nahrávek rozhovorů, zápisů do lodních deníků, výpovědí svědků, hvězdných map a výsledků všech vědních disciplín.

„Pane?" ozval se Tiffloor. Ode dne, kdy se dozvěděl, že unikl jen o vlásek smrti, se trochu zklidnil. Hodinky, naplněné výbušninou, roztrhaly na kusy samotného atentátníka.

„Ano?"

„Neustále dostáváme nová hlášení. A všechna říkají jen jedno: v naší oblasti vlivu se stále ještě objevují Dolani. Sice jen jednotlivě, ale přesto působí nesmírné škody. Každý útok má za následek mrtvé. Ne každý kapitán lodi je jako Bontainer, který zneškodní Dolana i těsně nad planetou."

Rhodan pokrčil rameny.

„Je to jako vždycky," pravil. „Musíme spěchat."

Tiffloor přikývl a sklonil hlavu. „Ano. Mělo by se něco udělat. Víc, než se udělalo dosud - něco, co uhodí hřebíček na hlavičku."

Icho Tolot neklidně pohnul všemi čtyřmi pažemi.

„Tuším, kam míříte, Rhodane," pravil.

„A já si myslím, že vím, kam míříte, První administrátore!" zaburácel Fancan Teik.

„Mám novou zprávu," ozval se Mercant a zdvihl paži.

„Prosím!" Rhodan se uvolnila opřel se v křesle. Zamyšleně se díval na trojrozměrné vyobrazení galaxie.

„NATHAN vypracoval dílčí řešení," pokračoval Mercant. „Hyperinpotronické centrum oznamuje, že zatím není schopné předložit nám celkové řešení problému. Bylo vyhodnoceno asi osm desetin informací. Nabízí dílčí řešení, jehož stupeň pravděpodobnosti činí devadesát čtyři procenta. Musím vás všechny varovat. Toto řešení spočívá v jediné větě. Zní: Problém může být vyřešen, získají-li se další informace od Halut'anů.

Opakují: Komplex otázek může být momentálně vyřešen pouze částečně. Je zapotřebí dalších specifických informací. Podle NATHANA je možné je získat pouze na planetě Halut, a i to jen tehdy, neexistuje-li tam informační zákaz. To je vše."

Rhodan, Bull, Mercant a Tiffloor na sebe mlčky pohlédli.

Věděli, co logicky musí následovat.

Rhodan se zhluboka nadechl a podíval se na Atlanův nehybný profil.

Oči obrovitých bytostí, které najednou dokázaly své přátelství vůči Teře, se upíraly na Prvního administrátora. Rhodan vstal, přešel neklidně několikrát sem a tam, a pak, jako by se rozhodl proti svému nejlepšímu přesvědčení, pronesl tichým tónem: „Tifflore - pánové, přátelé z Halutu, všechno jste slyšeli. Utrpěli jsme těžké ztráty a stále to pokračuje. Příčinou jsou Dolani a jejich velitelé, Dvojkondiční.

Tito Dvojkondiční jsou minimálně biologicky identičtí s Haluťany. Pokud se někomu podařilo - ať už to byl nebo je kdokoli - Haluťany zklidnit, mohli bychom stejným způsobem ovlivnit i Dvojkondiční. Nechceme nic jiného, než klid uvnitř našich hranic!

Nechceme už žádné mrtvé, žádné miliardové materiální ztráty... jen jedno: klid a mír! Budeme tedy muset najít tuto zbraň. Říkám zbraň, protože mi žádné jiné slovo nepřipadá logičtější. Zbraň, s jejíž pomocí si vynutíme mír. Zbraň proti Dvojkondičním."

Mercant čekal, až Rhodan skončí, pak řekl: „Pokud by se nám podařilo takovou zbraň získat, bylo by po latentním nebezpečí Dvojkondičních. Dolani jsou sami o sobě neškodní."

Haluťané stále ještě mlčeli.

„Zatím jsme mluvili jen o jednotlivých případech," ozval se Julian Tifflore naléhavě. „Ale nad lidstvem se vznáší Damoklův meč. Icho Tolote, představte si, co by se stalo, kdyby na nás Dolani skutečně zaútočili hromadně!

Kromě přístrojů FpF nemáme nic.

A jakmile proti nim Dvojkondiční najdou zbraň, k hromadnému útoku dojde. Může se to stát prakticky každou vteřinou. Pak bude po všem. Nebude už existovat nic než zpustošené planety bez života. Terra bude zničena a galaxii ovládne smrt. Pomoc, kterou jste nám vy, naši přátelé, poskytli, bude zbytečná. Všechno bude mrtvé."

Tifflore se odmlčel, zhluboka se nadechl, a pokračoval: „Vy všichni máte v horní polovině lebky kostní destičku, která odděluje plánovací mozek, čili nástroj k rozpoznání hluboké logiky a pravdy, od normálního mozku. Dodejte tomuto plánovacímu mozku informace, a poznáte, že váš odpor je zbytečný - nebo lépe řečeno, že je nesmyslný, jedná-li se o tragédii těchto rozměrů. Pochybuji, zda je dokonce i sám váš plánovací mozek sto rozpoznat celou nesmírnou šíři tohoto

totálního, absolutního, neodvolatelného zničení celé jedné galaxie. Nejspíš byste se všichni zbláznili bolestí, duševní bolestí. Víc nemám, co bych řekl."

Tiffloor ztěžka klesl zpátky do křesla, chvějící se rukou uchopil sklenici a zhluboka se napil.

Rhodan o něco klidněji řekl: „Je nám naprosto jasné, že Dvojkondiční dosud nenašli žádnou účinnou protizbraň proti přístrojům FpF. Rozhodně však na ní pracují. To, co Tiffloor říkal, je pravda. Ty osamělé útoky já osobně považuji za klid před bouří. Za vydechnutí, které nám dopřávají před definitivním koncem."

Atlan vstal.

Oči mu plály narudlým žárem.

„Máme jen jedinou šanci," pronesl tiše. Znělo to jako vrčení vlka. „Všichni víte, že prakticky nezapomínám, a proto vám musím něco říct.

Právě jsme vyslechli NATHANOVU prognózu. Jeho závěry všichni akceptujeme. Tajemství, o nichž diskutujeme, jsou spjata s Halutem a s bytostmi, jako jste vy, s Haluťany. NATHAN jasně řekl, že naše jediná možnost záchrany spočívá v získání dalších informací.

Informací z Halutu!

Musíme - ještě jednou opakuji, musíme zjistit, z jakého důvodu se Haluťané před padesáti tisíci lety tak náhle změnili. Když jsem po deset tisíc let ovlivňoval osud této planety a tisíckrát se přitom ocitl v ohrožení života, nevěděl jsem, že ji Haluťané zpusťovali dávno před vlivem Arkonu. Stejně jako vše, co dělali, bylo i toto zpusťování takřka dokonalé.

Chci říct, že Halut nese za tuto planetu zodpovědnost. A i kdyby nevznikla z ničeho jiného než z pocitu viny, týká se dnes nejen Terry, ale i výsledku, který všichni známe, Solárního impéria. A jestli i nyní ještě váháte, Icho Tolote, Fancane Teiku, Hisso Rillosi a Pinare Alto, pak jsem ztratil víru ve vše, co znamená pravda."

Znělo to jako útok, ale útok to nebyl. Těžké mlčení nakonec prolomil Icho Tolot.

„Chcete, pokud to správně interpretuji, abychom my Haluťané souhlasili s pozemskou expedicí do naší vlasti. Myslím se snad?"

„Ne, nemýlíte se," opáčil Arkonidan pevně.

„Musíme pochybovat. O určitých aspektech tohoto záměru musíme pochybovat. Na Halut ještě nikdy nevstoupil člověk ani příslušník žádného jiného národa tohoto vesmíru."

„To víme," řekl Rhodan konejšivým tónem. „A vašim pochybám rozumíme. Halut byl vždycky světem plným tajemství..."

„Přesně tak. Domov posledních žijících Halut'anů. Je nás sto tisíc. Všichni tam chceme dožít v klidu a míru. Není pro vás novinkou, že jsme jednopohlavní, a dbáme na to, aby nás na planetě nikdy nežilo víc než sto tisíc."

Fancan Teik pokračoval: „Nestavíme města ani nežijeme těsně vedle sebe, jak to známe od našich pozemských přátel. Díky omezení porodnosti máme dostatek prostoru. Každý Halut'an má svou vlastní říši. Tam žije a tam také zemře."

„A dožíváte se zhruba tří tisíc pozemských let," dodal Tifflor tiše.

„Ano," pravil Rillos o něco tišeji. „I kdybychom souhlasili my čtyři tady, znamenalo by to problém. Copak smíme mluvit za celou planetu Halut?"

Rhodan vyskočil.

„I tato úvaha by měla být poskytnuta plánovacímu mozku. Vzpomeňte si, co říkal Tifflor. Zvažte to. Pokud vás to uklidní, mohu vám slíbit, že případná expedice by se konala pouze s jednou lodí. Jen několik lidí na její palubě by znalo přesné souřadnice. A ti lidé budou mlčet jako hrob. Prosím vás ve jménu všech živých bytostí v galaxii! Rozhodněte se co nejrychleji vyhledat Halut spolu s námi. Dovolte nám pátrat po jeho tajemství. Jinak..."

Zdálo se, že Tolotův pohled Prvního administrátora sežehne.

„Jinak?" zaburácel.

„Jinak přivoláte na naši galaxii nesmírné utrpení a bídu. Odejdemo teď z místnosti. Počkám třicet minut a pak vás požádám, abyste mi sdělili své rozhodnutí. Souhlasíte s tímto návrhem?"

„To je férová nabídka, První administrátore," odvětil Pinar Alto. „Nebojíte se, že odpovíme ne?"

Setkal s přímým pohledem Administrátorových šedých očí. Byly to zkušené oči muže zvyklého nést odpovědnost za celé Impérium. Teď se v nich zračila mlčenlivá prosba.

„Nevím," řekl Rhodan nakonec. „Řekl jsem, v co doufám. Teď půjdeme a nebudeme se snažit poslouchat za dveřmi."

„To bychom ani nepředpokládali," ozval se Icho Tolot.

„O to lépe," poznamenal Reginald Bull suše.

Pozemšťané vyšli z obrovské kanceláře Prvního administrátora. Zanechali tam čtyři cizince, kteří se konečně pohnuli. Žádný člověk, ani Rhodan, ani nikdo jiný, se nikdy nedozvěděl, o čem během oné půlhodiny - bylo to ve skutečnosti přesně dvacet sedm minut a čtyřicet vteřin - mluvili. Ale všichni na sobě pocítili účinky onoho přetěžkého boje. Každý z nich jinak.

A každého z nich to vystavilo jinému nebezpečí.

„Děvče," pravil John Sanda a namířil blondýnce ukazováček na nos, „vy mě začínáte zajímat. Ovšem mě tady v Terrania City zajímají všechny dívky, až na rudovlasou nevěstu tady mého přítele kapitána. Stejně si ale myslím, že si budu muset promluvit s vaším nadřízeným."

„Vy toho ale namluvíte, člověče!" opáčila dívka s uznáním. „Pročpak chcete mluvit s panem Willeyem? Nebyl jste snad spokojený s obsluhou?"

„Naopak!" pravil Bontainer. „Nechcete ještě cigaretu?"

„Od vás vždycky," usmála se. „Moc kouříte. Jste nervózní?"

Bontainer se sarkasticky zasmál. „Nikoli kvůli vám, mé dítě," vyslovil se vztyčeným ukazováčkem. „Čekám na velké štěstí!"

„Proč? Čekáte tu snad na svou snoubenku?"

John Sanda se rozesmál.

„Ne," řekl Bontainer klidně. „Čekám, že se můj první důstojník vydá do veřejné vizifonní budky a zavolá našemu vrchnímu veliteli, jestli nemáme někam zaletět."

„Aha. Mimochodem," barmanka se otočila zpět k Sandovi, „kdybyste si na mě chtěl stěžovat u šéfa, jmenuji se Leesy."

„Pěkné jméno," vyhrkl Sanda. „Uděláte pro mě něco, Leesy?"

„Ráda, za přiměřené spropitné."

„Ach, tyhle moderní dívky," zabručel Bontainer. „Co máš za lubem, John?"

„Chci si ušetřit cestu, Viviere," odpověděl polohlasem. „Leesy, přineste sem, prosím, přenosný vizifon a zapojte ho. Byla byste tak hodná?"

Dívka se otočila a opáčila: „Já jsem vždycky hodná."

Sanda přikývl a vytukal na klávesnici COLT 001 001. Bylo to souhrnné číslo v síti Terrania City, pod které spadala Rhodanova administrace.

„Administrace, ústředna," ozval se hlas robota. „Koho si přejete?"

„Tady je první důstojník Viviera Bontainera," řekl Sanda najednou úplně střízlivě a korektně. „Žádáme o spojení s Prvním administrátorem. Očekává náš hovor."

Spojení dostali za pár vteřin. Rhodan vydal zřejmě příslušné pokyny. V každém případě si Bontainer pobaveně všiml, jak John mlčky polkl. Pak řekl krátce: „Ano, pane, sedí vedle mě."

Bontainer k sobě rychle otočil displej. Perry Rhodan na něj vážně pohlédl a řekl: „Máme málo času, podplukovníku Bontainere. Byl byste tak laskav a dostavil se co nejdříve do administrace? Podrobnosti se dozvíte ode mě."

„Jistě, pane," odvětil Bontainer.

„Dovedou vás ke mně, podplukovníku. Kolik času potřebujete na převzetí nové lodi?"

Bontainer zůstal vážný. „Přesně sto dvacet minut."

„Škoda. Vsadil jsem se s Tifflorem. Tvrdil jsem, že budete potřebovat tři hodiny."

„Pane," prohlásil Bontainer zcela vážně, i když se musel držet, aby se nerozesmál. „Tak dlouho to potrvá proto, že si ještě musím v apartmá vyzvednout zavazadla. A John Sanda si ještě musí koupit kartáček na zuby."

„Ten dostanete v intershopu v přístavu flotily. Prosím přijďte okamžitě ke mně. Je to důležité."

„Ano, pane. Přijdu." Chtěl rychle dodat: „Přijdeme", ale obrazovka zhasla.

„Mrzí mě to, ale váš obdivovatel právě dostal přidělený nový úkol," řekl tedy barmance. „Zase se vám ozve, až se vrátíme, ano? Účet, prosím."

Usmála se a opáčila: „Dvanáct solarů třicet."

Bontainer položil na pult dvacetisolarovku, předpisově pozdravil a vzal Johna Sandu za paži. Vyšli z baru a nastoupili do jednoho z čekajících kluzáků.

„Kam to bude, Macu?" zeptal se pilot.

„Do Administrace, Macu," řekl Bontainer klidně. „Hlavní vchod."

Kluzák se vznesl, během pár minut hravě překonal výškový rozdíl dva tisíce metrů a uháněl směrem k City.

„U hlavního vchodu nesmím přistát, Macu," vysvětlil pilot.

„Smíte, Macu," opáčil Bontainer suše. „Pan Rhodan to dovolil."

„No dobrá, Macu," ustoupil pilot a snesl se dolů.

2.

Bontainer a Sanda stáli před Rhodanem.

První administrátor seděl za velkým psacím stolem. Teď vstal a potřásl oběma mužům rukou.

„Posad'te, se prosím," pokynul jim.

„Ztratili jste svou loď," začal pomalu, „když jste zachránili přeživší z CRESTU IV. Od té chvíle čekáte na nový úkol. Zařídili jste si malý byt a čekali v baru Saturn Hill, až vás zavolám."

Bontainer se krátce usmál.

„Je to tak, pane," potvrdil. „A zatímco jsme tam čekali, popíjeli whisky a flirtovali s plavovlasou barmankou, ptali jsme se v duchu, co máte v plánu."

Rhodan si ho sarkasticky změřil.

„Zatímco jste flirtovali s plavovlasou barmankou, my jsme tu vybojovali těžký boj."

„S kým, pane?" zeptal se John Sanda tiše.

„Se čtyřmi obry z Halutu."

„Rozumím."

„A o co v tom boji šlo?" tázal se Bontainer.

„Pokusili jsme se od nich získat souřadnice Halutu a povolení tam přistát a bádát. Oba víte, že jde o očekávanou velkoofenzívu Dvojkondičních."

„A jak boj dopadl?" chtěl vědět Bontainer.

„Halut'ané se ještě radí. Čekám."

John s Vivierem přikývli.

„Poznal jsem vás oba jako výtečné lodní velitele a skvělé muže," pravil Rhodan. „Ještě jednu otázku: Už jste se oženil, Viviere?"

Bontainer zavrtěl hlavou a Sanda s úšklebkem nadhodil: „Oscar Wilde kdysi řekl, že pro muže je nanejvýš nebezpečné, věnuje-li své manželce na veřejnosti příliš pozornosti. Vede to k domněnce, že ji doma bije. Možná se mi ještě podaří přesvědčit Viviera o nesmyslnosti svatby. Zatím jsem měl štěstí, pane."

Rhodan se krátce zasmál, ihned však opět zvažněl.

„Chtěl byste nový úkol, Viviere? Spolu s vaším přítelem a ve vaší staré branži?"

„Jistě, pane. Průzkumná loď?"

„Ano. průzkumná loď číslo 3333. Je připravená na okraji přístavu. Posádka má až na výjimky zákaz vycházení. Mám v úmyslu vydat se tou lodí spolu s vámi na Halut. Můžete být připraven za dvě hodiny?"

Bontainer mlčky přikývl.

„Musím vás ale na něco upozornit. EX-3333 je jedna z nejmodernějších lodí průzkumné flotily. Vysoce specializovaná a moderní. Specifikace znáte. Dosavadní kapitán před dvěma dny zahynul."

Bontainer cítil, jak v něm stoupá nedůvěra. Tušil, proč mu to Rhodan vykládá.

„Kdo to byl?"

„Noris Y. Galtama," řekl Rhodan.

Vesmírná dvojčata zároveň hvízdla.

„Znáte ho?"

„Ovšemže. „Táta" Galtama. Byl o několik semestrů výš než já. O čtyři roky starší. Nesmírně trpělivý. Každý se mu mohl vyplakat na rameni. Jak dlouho velel?"

„Devět set dní."

„Zatraceně," pravil Bontainer. „Jste zřejmě dost přesvědčen o mém umění ovlivňovat lidi. Skoro si netroufám jít na palubu. Jsem „Tátův" pravý opak. Důstojníci mě budou nosit na ramenou - do výpusti a pak ven do vesmíru."

John Sanda se pobaveně zasmál.

„Těžké úkoly pomáhají člověku růst," prohlásil. „S mou a Amberovou pomocí získáš posádku na svou stranu, ještě než přistaneme na Halutu."

„Je pravda, že váš předchůdce byl jedním z nejoblíbenějších velitelů výzkumných lodí vůbec," souhlasil Rhodan. „Budete to mít těžké."

„Momentálně řídí loď první důstojník?" zajímal se Sanda. „Jaké postavení tam budu mít já?"

„Zůstanete Bontainerovým osobním asistentem. Budete se řídit jen podle toho, co vám řekne. Je to jasné?"

„Jasně, pane."

Rhodan pohlédl na hodinky.

„Tak," pravil překvapivě klidně, „teď půjdu nahoru a zjistím, jak se Halut'ané rozhodli. Jestli za sto dvacet minut odstartujeme - nebo jestli je galaxie ztracená. Pojd'te, prosím, se mnou, pánové!"

Vstali, Rhodan otevřel skryté dveře a vyšli po krátkém schodišti vzhůru. „Aha - dvě známé tváře!" zaburácel Hisso Rillos.

Mínil Bontainera a Sandu.

„Čtyři známé postavy!" opáčil Bontainer.

„Můžete svou odpověď vyjádřit dvěma, nebo - což by bylo horší, třemi slovy, Icho Tolote," řekl Rhodan.

Náhle se zdálo, že se místnost zřítí.

Icho Tolot se smál.

Sklo řinčelo, Pozemšťané si drželi uši, předměty padaly ze stolů.

„Vy se smějete?" zařval Rhodan, aby ho vůbec bylo slyšet.

„Copak to neslyšíte?" houkl obr. Tři ostatní giganti stáli kolem něj jako mohutné černé stromy. Otevřely se široké dveře a objevili se

Mercant, Atlan a Tiffloor. Za nimi se dovnitř vrátil Reginald Bull s paprskometem v ruce.

„Co se děje, Haluťane?“ vykřikl Atlan ostře.

Icho Tolot se rozesmál ještě hlasitěji a pak rozpráhl ruce.

„Tenhle člověk,“ pravil a ukázal na Prvního administrátora, „by napětím skoro umřel. Měl by vědět, že Haluťan nedokáže odolat všem těm důvodům, obzvláště, když je analyzuje.“

Významně se odmlčel.

Pak pronesl dvě slavná slova.

Z Pozemšťanů rázem spadlo nesmírné napětí. Rozeběhli se k Haluťanům a pokoušeli se jim potřást rukama. Cítili nesmírnou, všeobjímající úlevu.

„Přátelé,“ řekl pak Rhodan, „oba tito muži - Vivier Bontainer a John Sanda - podniknou s lodí EX-3333 a s námi expedici na planetu Halut. Pro nás pro všechny platí: Start za sto dvacet minut!“

Bontainer se Sandou zasalutovali a vyšli ven z místnosti.

„Co teď, Viviere?“

Snášeli se dolů antigravovou šachtou.

„Nejdřív zavazadla. Tvoje je přece taky u mě v bytě.“

„A pak?“

„Přesný koncept pro postup na palubě. Což je úkol pro Herkula,“ zabručel Bontainer.

„Neboj se, vypracujeme si pěkné schéma. Když je správně ovlivníš, dělají lidé věci, které by nikdy předtím nepovažovali za možné.“

Bontainer na něj skepticky pohlédl.

„Kéž bys měl pravdu, příteli!“

Slunce stálo těsně nad okrajem západního valu, když se Vivier Bontainer vydal na svou novou loď. Byl v civilu, jen hodnostní odznak svědčil o jeho funkci. Vystoupil na rampu, otočil se a setkal se Sandovým a Amberovým pohledem. Pokývl hlavou a šel dál. Na konci rampy stála dvoučlenná hlídka a mlčky mu hleděla v ústrety.

Bontainer krátce pozdravil.

„Vaše jméno?“ zeptal se muže vpravo. „Kelly, pane,” odpověděl a díval se mimo něj.

„Seržante Kelly... před chvílí jsem viděl část mužstva v baru Saturn Hill. Prosím, postarejte se o to, aby byli do patnácti minut na svých místech. Odstartujeme přesně za padesát devět minut. Kdo nebude do té doby na palubě, zůstane tady. Víte, co to znamená?”

„Ano, pane.”

Bontainer se usmál.

„Líbí se mi, jak mile jste mě přivítali na palubě,” prohlásil a šel klidně dál.

„Ano, pane!” opáčila hlídka. Druhý muž dal přednost mlčení.

Bontainer vystoupil z antigravu a zůstal stát ve dveřích do centrály. Posádka tu byla v plném počtu. Klouzal pohledem po jednotlivých tvářích a mohl by přísahat, že ten hubený mužský s protáhlou lebkou a krátkými vlasy, se spoustou vrásek v koutcích očí a nervózními prsty je major Roune Mareaux.

„Pánové,” pravil chladně, „můžete si udělat pohodlí. Ale, prosím, ne takové pohodlí, na jaké jste byli zvyklí pod Tátou.”

Zasáhl Mareaux do čerstvé rány. Major sebou trhl, otevřel ústa a ovládl se až v poslední chvíli. Jeho situace byla jasná: Doufal, že coby první důstojník bude povýšen na podplukovníka a převezme loď jako její kapitán. Oznámení Administrace, že se na palubě objeví Rhodan s vlastním personálem, ho proto demoralizovalo.

„Chtěl jste něco podotknout, majore?” zeptal se Bontainer klidně. Vytáhl z kapsy krabičku cigareta pomalu ji otevřel. Zapálil si. Přešel o několik kroků blíž.

„Pánové,” pravil a sedl si na širokou opěrku velitelského křesla, „my všichni se nacházíme v delikátní situaci. Vy máte určitou ideální představu o vedení lodi. Já ji znám, protože jsem studoval zároveň s Tátou Galtamou, jehož smrt mě mrzí stejně jako vás. O tom snad nikdo nepochybuje.”

Všiml si lehkých známek neklidu v obličejích přítomných.

„Vaše ideální představa o vedení lodi se tedy jmenuje Galtama. Jenže já jsem Vivier Bontainer a tudíž jiný člověk. Mám o vedení lodi jiné představy než měl Galtama a tedy i vy všichni. Nepral jsem se o to,

abych mohl převzít tuhle loď, ale náš nejvyšší šéf, který se, jak všichni víte, jmenuje Perry Rhodan, mě určil za kapitána. Osudem nás všech je proto spolu vycházet."

Mareaux konečně otevřel ústa.

„To máte tedy naprostou pravdu, pane," řekl a odkašlal si.

„Bezpochyby," souhlasil Bontainer a pohlédl mu do očí. „Budeme spolu muset vycházet. A protože si myslím, že budu chtít tuhle loď řídit i dál, budu se muset snažit, abych vyhověl vašim zcela jistě vysokým nárokům."

Na tuhle provokaci nikdo neodpověděl.

„Vaše ledové přivítání mě ani nepřekvapuje, ani neuráží," pokračoval Vivier stále ještě lehkým, konverzačním tónem. „Bohužel stojím nad majorem Mareauxem. Bohužel Rhodan určil, že John Sanda zůstane mým osobním asistentem. Bohužel musím odpovědnost přenést na Prvního administrátora. Doufám ale, že nebudu nucený sáhnout k opatřením, k nimž jsem jako kapitán lodi oprávněný, protože to by nebyl pěkný let. Není problém vést hloupé nebo tvrdohlavé mužstvo - mnohem těžší je řídit tak vysoce specializovanou posádku, jako jste vy. Opravdu bych byl rád, kdybychom se časem sblížili. Majore, znáte cíl letu?"

Mareaux mlčky zavrtěl hlavou.

Bontainer se maličko pousmál a vysvětlil: „Cílem letu je planeta Halut."

Vstal.

V obličejích posádky se zračilo zaražení.

„Pochopitelně musíte předpokládat, že Rhodan bude při tak důležitém letu potřebovat jen mistry svého řemesla," dodal s úsměvem. „Já nejsem ve skutečnosti nikdo jiný, než nesmělý, laskavý velitel, kterého často trápí pochybnosti, a který vás prosím o soucit a o pomoc. Tady v lodi se vznáší duch mrtvého. A jestli v příštích dnech dojde k okultním jevům, zalezu do své kabiny. Mimochodem," obrátil se opět na majora, který vypadal, že už nevěří svým uším, „byl byste tak laskav a ukázal mi mou kabinu? A zařídil byste, aby se nalodili oba mí přátelé, bez nichž nikdy necestuji, a také zavazadla?"

„Jistě, pane," odpověděl Mareaux polohlasem. Bontainer se s ním vydal k antigravu, po několika krocích se však zastavil, jako by ještě něco zapomněl.

„Ještě něco," řekl. „Zdá se, že Rhodana tlačí čas. Musíme si pospíšet."

Jeho hlas byl náhle tvrdý a chladný jako led.

„Lod' bude přesně za pětadvacet minut připravena ke startu. Za sedm minut budou všichni na svých místech. Za třicet pět minut přivítáme na palubě Rhodana a čtyři Haluťany. Prosím, zaříd'te se podle těchto časových údajů. Jinak bych vám musel předvést malou show, a to bych nerad. Cizí loď, chápete? Zeptejte se Sandy, Mareauxi! Řekne vám, že rekord EX-2333 dělal dvanáct celých tři desetiny minuty."

Major Mareaux zavřel oči, znovu je otevřel a přimhouřil je, až vypadaly jako úzké škvírky.

„Lod' EX-2333 byla vyřazena ze záznamů jako totální ztráta, pane!" vyrazil ze sebe tiše. Bontainer se na něj vítězně usmál.

„Jistě," potvrdil, „ale vím, že tuhle loď neztratím. Ani kvůli Dolanům, ani kvůli lidskému selhání. Copak vy si to myslíte... s takovou posádkou?"

Nechal za sebou nic nechápající a posléze zamyšlené muže, pohlédl na hodinky a krátce ukázal na palubní chronometr. Pak spolu s mlčícím majorem zamířil směrem, kde ležely kapitánské místnosti.

Vedle mužů, jejichž místo bylo na velitelském můstku, tam stál i Icho Tolot. Bontainer seděl ve velitelském křesle, které ještě před několika dny patřilo Tátovi Galtamovi, a kontroloval jednotlivé stanice.

„Korvetní hangáry - v pořádku?"

Pomalou přišla odpověď.

„Hangáry jsou v pořádku a všechny jednotky jsou zajištěné."

„Při příští kontrole," pravil Bontainer do mikrofону, „prosím hlášení o tři vteřiny dříve a o čtyři vteřiny kratší. Tady jsme na průzkumné lodi, mladý muži, ne na kajaku! Hlavní výpusť?"

Odpověď přišla okamžitě.

„Hlavní výpust' v pořádku, zajištěná."

„Díky," opáčil Vivier suše.

Asi po třech minutách se obrátil na Rhodana.

„Pane," řekl, „můžeme startovat. Protože je stupeň utajení tak vysoký, opustíme můstek, až bude Icho Tolot programovat souřadnice pro let."

„To není nutné, kapitáne," zaburácel halutský gigant.

„Taky dobře."

Někde za nimi, napůl schovaný ve velkém křesle, se někdo zachichotal a pak ostrým, vysoce nervózním hláskem pronesl: „Jak pryťanové!"

Rhodan Loureňana znal. Tiše poznamenal: „Váš přítel je opravdu zábavný, Bontainere."

„Umí toho ještě mnohem víc, pane," opáčil Vivier. „Měl byste vědět, že jste podle něj opravdu luskurní."

„To má být kompliment," dodal John Sanda.

„Tak tedy startujte, kapitáne. Ale schreff!" zasmál se Rhodan krátce.

„Ano, pane."

3.

Halut: Prastará planeta. Svět, který byl zdánlivě odsouzený k vyhynutí, zalitý matným, tmavě rudým slunečním světlem. Přitažlivost na povrchu činila 3,6 g. Planeta měla v průměru osmnáct a půl tisíc kilometrů a kolem vlastní osy oběhla jednou za 47 hodin a 36 minut.

Halut: Planeta rovin. Hory na tomhle světě byly ploché a zarovnané, porostlé nesmírně starými stromy a rostlinami. Byl to svět ticha a rozvážlivosti.

Halut: Na planetě žilo přesně sto tisíc Halut'anů všech věkových kategorií. Halut'ané byli jednopohlavní a regulovali své rozmnožování tak, aby jich nikdy nebylo více, ale ani méně. Od Země Halut dělilo 51 231 světelných let. Zdánlivě mírumilovný vzhled planety však klamal. Jeho obyvatelé se dokázali skvěle bránit proti jakýmkoli útokům.

Existoval jen jediný nepřítel, jehož nedokázali porazit. Byly to jejich vlastní myšlenky, vzpomínky z nepochopitelně dlouhého časového období. Halutáňe by museli vědět mnoho věcí... ale to záviselo na tom, v jaké formě budou jejich vzpomínky probuzeny.

„To tedy znamená," řekl Bontainer a naklonil se nad stolem s mapami, „že se ta planeta nachází vedle slabého slunce Haluta v blízkosti galaktického centra.

„Správně," potvrdil Roune Mareaux. „Ale ne v horizontální rovině, nýbrž silně posunuta vzhledem ke „spodnímu" bodu centrálního hvězdného nakupení."

„Lod' by tudíž musela letět po linii vedoucí šikmo dolů k centru galaxie," dodal John Sanda.

Lod' uháněla Sluneční soustavou, opustila ji a vyrazila do volného vesmíru, směrem k souhvězdí Střelce. Pak, když se přiblížila rychlosti světla, přešla EX-3333 do lineárního vesmíru a zmizela z obrazovek bezpečnostních systémů.

Později se Bontainer obrátil na Fancana Teika.

„Slyšel jsem toho o vašem domovském světě poměrně dost, ale abych si mohl udělat jasné závěry, musel bych vědět víc. Povíte mi něco o Halutu?"

Vedle Bontainera seděl Geoffry Abel Waringer. Byl vysoký a hubený a většinou působil trochu rozpačitě, jako by trpěl ctí, které se mu dostalo - vždyť byl zetěm Prvního administrátora. Génius hyperfyziky žil většinu času ve svém vlastním světě, jemuž téměř nikdo nerozuměl. Waringer byl pasivní, čekal, až se k němu dostanou zajímavé informace, sám je nevyhledával.

„Rád," odpověděl Fancan Teik. „I když naši planetu brzy sám poznáte, kapitáne. Budete jedním z prvních lidí, kteří na ni vstoupí."

„Právě proto se ptám, Teiku," přikývl Bontainer.

„Halut má dobře dýchatelnou kyslíkovou atmosféru. Teploty se pohybují kolem dvaceti stupňů Celsia. Nemáme vládu, kterou znáte vy. Každý ze sta tisíc obyvatel smí sám rozhodovat, co chce nebo nechce

dělat. Nemáme ani měnu - každý je kdykoli k dispozici každému, a také veškerá technická zařízení jsou volně přístupná všem Haluťanům."

„Skrznaskrz sociální stát," poznamenal dr. Waringer.

„Ne způsobem, jakým to chápete na Teře. Sto tisíc obyvatel nikdy nedokáže plně využívat kapacity, jež jsou na Halutu k dispozici, takže výchozí poměry jsou zásadně odlišné," pokračoval Teik.

„Nikdo u vás tedy nevykonává určité nadřizené funkce?" zajímal se major Mareaux.

„Ale ano. Rada starších."

„Vysvětlíte nám, co to je?"

„Jak už sám název říká, jsou to nejstarší Haluťané, tedy ti s největšími životními zkušenostmi. Mají za sebou bezpočet dobrodružství. Setkávají se, pokud se to zdá být důležité - naše žádost bude mít jistě za následek takové setkání - a udílejí ostatním doporučení, avšak nikdy nařízení nebo rozkazy. Když někdo doporučení neuposlechne, neplynou mu z toho žádné nevýhody. Obyčejně je ale dodržujeme."

„A co se stane, pokud se nad planetou objeví loď?"

„Budeme mít velké problémy, abychom získali souhlas k přistání."

„Toho se také obávám," potřásl major hlavou. „Bude to pro vás těžké, kapitáne Bontainere."

„Vím," pohlédl na něj Vivier. „Ale bude to i přitažlivý úkol pro vás všechny a pro mě také."

Podíval se na palubní chronometr.

„Do přistání zbývá ještě spousta času. Zastoupíš mě, Johne?"

Sanda přikývl.

„Přirozeně. Budeš ve své kabině?"

„Ano, s Oomphem."

„Velká dobrodružnost, takové nové velitelství, co, Viviere?" vypísl Loureňan, jakmile se za nimi zavřely dveře Bontainerovy kabiny.

„Jaká je nálada na palubě?" opáčil Bontainer.

„Rozdělovná. Částečně nadšená, protože velení stručné a jasnoucí, částečně nejistotná, protože tě odhadli nedobře."

Bontainer se zasmál a zapálil si cigaretu. Kouřil pomalu a s požítkem.

„Jak reaguje Mareaux?"

„Jedno slovo: Zamyšlenost."

„Vysvětli mi to prosím trochu jasněji, a kdyby to šlo, trochu míň svérázně."

Oomph Amber se zahihňal a pokračoval.

„Mareaux vědět, ty nemít vinu, že ho přeskočit. On tě nemilovat, ale vědět, že ty dobrý kapitán, eh? On myslí, nemuset v kůži Bontainera být."

„Chceš říct, že si říká, že moje pozice je přece jen poněkud nejistá?"

„Správně. On ti nezávidí velení. On mlčí kvůli Rhodan, aby nesympatie nebýt nápadná."

„Vyčkává, aby si to u Rhodana nerozlil."

„Pravda, Viviere. Podívej - kořist!" Loureňan natáhl úzkou, kostnatou paži a ukázal Bontainerovi předmět, který mu ležel na dlani. To byla novinka. Oomph, nenapravitelný kleptoman, až dosud své úlovky vždycky pečlivě skrýval.

Bontainer se bleskově natáhl a těžké hodinky mu vyškubl. Otočil je a přečet si jméno prvního důstojníka.

„Mareauxovy hodinky! Zbláznil ses?"

„Luskurně se lesknou," hihňal se Oomph.

„Dovolíš, abych mu je vrátil?"

„Schreff! Už žádná předváděčka věcí, co najít," prohlásil Oomph lítostivě.

Vivier dopil kávu, odložil pohárek na stůl a odešel z kabiny, když se nejdřív ujistil, že všechny přihrádky jsou zajištěné a zamknuté. Plastikový kelímek Oomph neukradne.

Nakonec se loď vrátila zpět do Einsteinova vesmíru.

Před přídílí se na panoramatické obrazovce třpytilo červené slunce Haluta.

„Hovoří kapitán," ozvalo se z interkomových reproduktorů. „Blížíme se ke slunci Haluta. Prosím všechny, jichž se to týká, aby se dostavili na velitelský můstek."

Nejdřív se objevily čtyři černé kolosy. Haluťané se zastavili před obrazovkou a upřeně se dívali na slunce, kolem něhož obíhala jejich domovská planeta.

„Ted', Icho Tolote," řekl Bontainer nahlas, zatímco vstoupil Rhodan, „to začne být kritické. Víte, co od vás všichni očekáváme."

„Vím. Loď uháněla vesmírem a začala pomalu brzdit. EX-3333 přeletěla kolem slunce, nechala je za sebou a dále zpomalovala."

Za Tolotem stáli jako neprostupná zeď jeho tři druzi. Oči upírali na planetu pozvolna vystupující z anonymity.

„Hovoří Icho Tolot. Jsem na palubě pozemské lodi," prohlásil Haluťan do mikrofonu. „Volám Halut."

Chvilí bylo ticho. A pak, najednou...

„Tady Halut. Mluvím s Icho Tolotem?"

Tolotovi zazářily oči.

„Hovořím rovněž v zastoupení Fancana Teika, Hissa Rillose a Pinara Alta. Stojí tu vedle mě. Jsme na palubě pozemské lodi a žádáme o povolení přistát. Naše vlastní lodě byly zničeny a neexistovala jiná cesta, než tato."

Haluťan na druhém konci zaváhal. „Z vašich slov usuzuji, Icho Tolote, že se zdržujete ve společnosti příslušníků jiné rasy. Víte, že oni na Halut nesmějí."

„Správně. Proto prosím o svolení s přistáním. Tito Pozemšťané jsou našimi nejlepšími přáteli. Vybojovali jsme společně mnoho bojů. Mají na nás velkou prosbu. Nehledě na to, že musíme znovu vstoupit na půdu naší vlasti, by jednání mimo planetu působila směšně. Apeluji na silnou sympatii, kterou Terra u nás Haluťanů již léta požívá. Prosím, odpovězte rychle, a je-li to možné, pozitivně."

„Je s vámi Perry Rhodan?" tázal se neviditelný Haluťan.

„Sedí tady a napjatě nás poslouchá."

„Zeptejte se ho, zda pro něj neexistuje jiná možnost než přistání. Mají Pozemšťané souřadnice naší planety?"

„Rhodan má otázku, která může rozhodnout o další existenci Mléčné dráhy. Musím se přimluvit za jeho žádost nejprve přistát a pak s námi mluvit a jednat. Souřadnice jsou známe pouze několika málo mužům na palubě této lodi, avšak celé mužstvo ví, že jsme nad Halutem."

„Vyčkejte!"

Halut'ané, nebo přinejmenším ti z nich, kteří znali Terru a její problémy, byli Pozemšťanům v zásadě příznivě nakloněni. Mlčení se zdálo být nekonečné a napínalo nervy přítomných k prasknutí. Mareaux se díval na Bontainera a nevěděl, co si má myslet. Na jednu stranu musel obdivovat jeho ledový klid, na druhé straně předpokládal, že je to jen maska pro posádku. Rozhodl se, že ho podrobí zkoušce.

„Vyžádal jsem si většinové rozhodnutí a čekám na jeho výsledek," ozval se znovu neznámý Halut'an. „Mějte, prosím, ještě strpení."

EX-3333 stála dvě stě padesát kilometrů nad rovníkem planety.

„Můj dům leží v oblasti, nad kterou právě vychází slunce Haluta," ozval se Icho Tolot překvapivě tiše a měkce.

„Jsem si jistý," pravil Perry Rhodan, „že příští východ slunce prožijeme na povrchu planety Halut."

Netušil, jak velmi se mýlí.

„Mám tady výsledek, ale musím učinit omezení," řekl neviditelný hlas. „Všichni víte, že jsme Zemi a Pozemšťanům nanejvýš přátelsky nakloněni. Pozorujeme jejich národ po čtyři sta let. Naše nálada je zásadně pozitivní, ale vydání souřadnic se nám nelíbí. Uznáváme, že by bez nich bylo těžko možné dopravit sem čtyři příslušníky našeho velkého společenství, ale dalo se to uskutečnit i jinak. Situace je tudíž poněkud napjatá. Jste ochotný, Icho Tolote, převzít zodpovědnost za eventuálně vzniklé nepříjemné důsledky?"

„Pochopitelně!"

„V tom případě přistaňte."

„Děkujeme!"

„Ale přistaňte v malém přístavu v blízkosti vašeho domu, Icho Tolote."

„Dobře."

Tolot se otočil, rozpráhl všechny čtyři paže a řekl Rhodanovi: „Slyšel jste a rozuměl jste všemu?"

„Ano, jistě. Nikdo z nás by neudělal nic, co by mohlo pohněvat váš lid. Víme přece, za co vám vděčíme.“

Mareaux pozoroval svého nadřízeného.

„Nechtěl byste, pane, abychom přistáli my? Nejste zvyklý na naše přístroje a my bychom vám rádi pomohli.“

Ani psycholog Bontainer nemohl jeho tónu nic vytknout.

„Díky," pravil a usmál se na majora. „Myslím, že to zvládnou. Když ne, nechám vás loď převzít.“

„Souhlasím.“

„Kde přesně je váš dům, Tolote?" zeptal se Bontainer Halut'ana.

„Až uvidíte proud, který kříží rovník a přitéká od severního pólu, uhněte na západ. Můj dům uvidíte z výšky několika kilometrů.“

„Díky.“

Loď klesla o dvě stě kilometrů a pak následovala široký proud. Jakmile přišlo hlášení, že lokátor zjistil imaginární čáru rovníku, uhnul Bontainer na západ, šel níž a brzy zahlédl na obrazovce hledanou stavbu. Byla vzdálená několik set metrů od kruhové plochy s průměrem zhruba sto padesát metrů. A EX-3333 byla ocelová koule o průměru... osm set metrů.

„Smíme polámat pár stromů, Tolote?" zeptal se.

„Smíte.“

Jen Perry Rhodan a John Sanda zůstali klidní, ostatním mužům vystoupily na čele kapičky potu. Obrovská masa kovu pomalu, ale nezadržitelně klesala k zemi. Padesát kilometrů... čtyřicet... pak jen deset...

„Nemám vystoupit a ukazovat ti, kapitáne?" nadhodil Sanda.

„Žádný strach. Parkování mi šlo vždycky dobře," opáčil Bontainer klidně. Opatrně klesal dál, pád se zrychlil a muži na můstku upřeně zírali na ručičku výškoměru. Pět tisíc metrů... čtyři a půl tisíce...

„Čtyři sta metrů.“

EX-3333 klesala dál. Posledních sto metrů urazila přesně za patnáct vteřin. Pak se dotkla země a téměř nezatelně se otřásla.

EX-3333 stála na Halutu.

„Protože je vzduch dýchatelný a čerstvý, otevřu výpusti a ostatní venkovní spojení," oznámil Bontainer do mikrofonu. „Přistáli jsme na Halutu."

Vstal a usmál se na Rhodana.

„Docela pěkné, kapitáne," poznamenal John Sanda. „Pomalu se lepšíš. Střed pólové výpusti je dva metry od absolutního středu přistávací. Posledně to byly ještě čtyři metry."

„Učíme se, dokud žijeme," uzavřel Vivier.

Rhodan vstal a přistoupil k Icho Tolotovi.

„Co teď, První administrátore?" zaburácel Halut'an.

„Nejdřív, prosím, vyhledejte svůj dům. Pak bychom rádi nějak připojili tuhle místnost nebo jednu z laboratoří na komunikační síť planety. Nakonec vyličíme obyvatelstvu naše plány."

„Dobře. Uvidíme, co se dá dělat. Díky za transport, kapitáne."

„Bylo mi potěšením, Icho Tolote," usmál se Bontainer. Otočil se k Rhodanovi.

„Budeme muset čekat. Máte nějaký plán, jak postupovat, pane?"

První administrátor přikývl. „Nejdřív Waringer, pak Bysiphere, potom váš příspěvek. Ale než se ozve Tolot, bude to ještě trvat. Koneckonců tady hodně dlouho nebyl."

Vivier pohlédl na hodinky a zamyšleně řekl: „Když už mluvíme o čase, myslím, že je čas na pořádnou snídani, pane. Půjdete také?"

„To je férový návrh, kapitáne!" odvětil Rhodan a připojil se k posádce, která opouštěla můstek.

Čerstvý, chladný vzduch planety Halut zaplnil všechny prostory na EX- 3333. Bontainer se od přistání zabýval archivními materiály a hlavou mu vířila spousta otázek. Najdou na ně odpověď? Odhalí Pozemšťané tajemství Halutu?

„Samé otázky..." zamumlal.

„Co máte na mysli, pane?" zeptal se Mareaux, který seděl u stolu proti němu.

„Naše mise tady je ztraceně pochybná a nejistá, majore," řekl Vivier.
„Bojím se, že nevíme ani o desetině problémů, které na nás čekají."

Bylo 29. listopadu 2436.

Zabzučel interkom.

„Tady radiocentrála," ozvalo se. „Máme spojení s Tolotovým domem. Pánové se mají laskavě dostavit k dr. Waringerovi!"

„V pořádku," potvrdil Bontainer.

Během pár minut stáli kolem Waringerova stolu.

Na obrazovce před sebou viděli tvář Icho Tolota.

Mohli začít.

„Připraven, Geoffry?" zeptal se Rhodan.

Waringer mlčky přikývl.

Icho Tolot začal hovořit.

„Veškeré živé bytosti na planetě Halut uslyší a uvidí, co nyní bude řečeno a co se stane. Na úvod pár slov: Naši pozemští přátelé sem přišli hledat zbraň. Potřebují ji, aby mohli ochránit své Impérium a potažmo celou Mléčnou dráhu. Alternativou je smrt milionů planet.

Hledají onu zbraň zde na Halutu.

Následující rozhovory mají ukázat, proč sem přišli a co si od návštěvy Halutu slibují. Já se teď odpojím ze sítě. Muž, kterého pak uvidíte, je dr. Geoffry Abel Waringer, nejlepší hyperfyzik Impéria. Přátelé, prosím, bedlivě mu naslouchejte a nečiňte předčasné závěry. Tuším, že je to pro oba naše národy stejně důležité."

Tolotův obraz zmizel a místo něj se objevil Waringer, jenž náhle působil zcela jinak - soustředěně, sebejistě a chladně.

„Shromáždili jsme obrovskou spoustu faktů a informací, kterými jsme na Teře nakrmili náš nejvýkonnější počítačový mozek a dostali od něj dílčí odpověď. Ta data dokazují, že odpověď na otázku je možné najít pouze na Halutu.

Na jakou otázku?

Víme, že Halut'ané byli před dávnými časy divokými a nevypočitatelnými bojovníky. Pak se stalo něco, co je učinilo mírumilovnými a chápavými. Podle našich informací to musí mít na svědomí určitá zbraň. Jak vypadá, nevíme. Můžeme pouze tušit, že

pracuje na psychologické bázi. Pokud ji tady nalezneme, je Impérium zachráněno. Proto vás prosíme o pomoc!"

Waringer sklonil hlavu.

Na obrazovce ho vystřídal Perry Rhodan.

„Přinášíme vám," pravil prosebným tónem, „celou řadu důkazů, které jsme nasbírali během naší odysey v M-87. Icho Tolot a Fancan Teik byli po celou dobu s námi a mohou vám všechno potvrdit. Slovo má nyní dr. Armond Bysiphere."

Obraz se změnil.

Sto tisíc Halut'anů sedělo u obrazovek a dívali se na Bysiphera a jeho přístroje.

To, co následovalo, trvalo pět pozemských hodin.

Hyperfyzik krátce vylíčil, co Pozemšťané a Halut'ané zažili. Po každé informaci následoval opticko-akustický důkaz. Fotografie, filmy, diagramy, nahrávky, výpovědi.

Bysiphere hovořil s chladnou logikou a neotřesitelným klidem člověka, jenž si je svou věcí jist a předkládal důkazy, jejichž pravost nenechala na pochybách ani ty největší skeptiky.

Vylíčil první setkání s národem galaktických filosofů, Okefenoky.

Následovaly fotografie z bitvy na průmyslové planetě Kliban.

Po nich Halut'anům ukázal obrázky bestii z M-87.

Další hypotézy, další materiály.

Nakonec mluvil o událostech v soustavě Wheel.

Experimenty Okefenoků... osm měsíců bloudění, bezpočet obětí, zničení lodí - cizích i vlastních, nekonečné utrpení a nakonec definitivní poznatek, odkud vlastně Halut'ané pocházejí.

Kdo byli jejich předkové?

I to mohl Bysiphere dokázat.

Jak se dostali do Mléčné dráhy?

I pro to měl hypotézu, opodstatněnou, avšak ne stoprocentně prokázanou.

Kdy se tak stalo?

Na základě předpokladů, vyhodnocení a výsledků nesčetných průzkumů uvedl Bysiphere dobu. Pak se odmlčel, vypnul část přístrojů

a do ticha se zeptal: „A já se vás táži, Icho Tolote, v zastoupení vašich partnerů: Vyslovil jsem nějakou nepravdu nebo lež?”

Icho Tolot chvíli mlčel, pak se na obrazovkách objevila jeho hlava.

„Ne,” odpověděl. „Všechno, co tito Pozemšťané dosud tvrdili, je pravda. Já osobně za ni ručím.”

Slova se opět ujal Bysiphere. „Přátelé z Halutu! Přesně do tohoto bodu můžete má vysvětlení brát jako skutečnost. Nyní přicházím s hypotézami, které však, jak se říká ve starém pozemském pořekadle, mají „hlavu a patu”.

Před téměř padesáti tisíci lety se předkové našich halutských přátel oddělili od Bestií. Nemohu vám říci proč... Mohlo se jednat o nespokojenou část Bestií, jež uprchla z mlhoviny M-87. Existuje i jiná možnost: Ze svazku Bestií byl z dosud neznámých důvodů vyvržen jeden menší kmen. V každém případě se obyvatelé Halutu, předkové vás všech, odštěpili od bytostí, které od nás obdržely jméno Dvojkondiční. Opět se vás ptám, Icho Tolote: Jste toho názoru, že Haluťané a Dvojkondiční jsou příbuzní, ba takřka identičtí?”

„I to musím bez výhrad potvrdit!”

Znovu se zapojil Rhodan.

„Na Teře existuje vědecká disciplína, která se jmenuje psychologie,” řekl. „Zabývá se lidmi, avšak kromě ní existuje i druh psychologie zabývající se jinými bytostmi. Tento obor nazýváme vesmírná psychologie, galaktopsychologie nebo kosmopsychologie. Vivier Bontainer, kapitán této lodi, je kosmopsycholog. Vysvětlí vám teď stanovisko své vědecké disciplíny.”

Vivier cítil v zádech pohledy celé lodi. Mluvil spatra, bez jediné poznámky.

„S předky vás, Haluťanů, se přihodila zvláštní proměna,” začal. „Určitý kmen, lhostejno jak početný, pocházející z národa tvrdých bojovníků, divokých a ničivých bytostí, se náhle stáhne a začne se chovat mírumilovně, klidně a nanejvýš pozorně k ostatním. Mírné a tolerantní chování dnešních Haluťanů se nachází v příkrém rozporu s pouze násilným postojem Dvojkondičních a Bestií z M-87.

Přesně tady se ke slovu dostává psychologie a pokouší se tuto náhlou změnu vysvětlit.

Halut zahájil obrovskou ofenzívu proti Lemurii a prakticky ji zničil. Nyní žijí Haluťané zde - mírumilovní a v ústraní.

My všichni jsme viděli Haluťany bojovat. Byli to rození bojovníci, rychlí, nemilosrdní a nesmírně výkonní. Prastarý odkaz je stále ještě v nich. Všeobecná tolerance ho ale drží v normálních drahách.

Budete muset uznat, že mezi včerejškem a dneškem, mezi divokostí Bestií a vámi všemi existují rozdíly. Nápadné rozdíly. Můžete mi je vysvětlit? Ptám se opět Icho Tolota."

Tolot se ozval okamžitě.

„Dotkl jste se bolavého místa naší historie, Bontainere. Sami jsme nejistí. Ani my nevíme, proč nás, mírumilovné Haluťany, náhle zachvátí touha po dobrodružství. Nedovedeme ani vysvětlit, co leží mezi Lemurií a tím, jací jsme dnes. Vaše hádanka je i naší hádankou."

Bontainer spokojeně přikývl. „Nedovedete nám to vysvětlit a ani my vám to nedovedeme vysvětlit. Prosíme proto o svolení pátrat. Řešení se týká Terry i Halutu."

Z reproduktorů se ozval neznámý hlas. Zdálo se, že patří nějakému velmi starému Haluťanovi.

„Hovoří Waxo Khana," pravil hlas. Obraz se neobjevil. „Mám otázku na muže, jenž k nám nyní hovoří."

„Prosím, ptejte se," souhlasil Bontainer.

„Proč chcete pátrat tady na Halutu?"

Bontainer se usmál na temnou obrazovku a opáčil: „Na Halutu se bezpochyby musejí nacházet doklady z jeho dřívější historie, které vše vysvětlují. A i kdyby nevysvětlovaly vše, mohou nám poskytnout alespoň cenné odkazy. Ještě jednou vás prosím, dovolte nám tu pátrat."

„Co si slibujete od řešení, i kdyby se tu dalo nalézt?"

„Předpokládáme, že tehdejší Haluťané se změnili v důsledek působení neznámé zbraně. Zbraně, která byla tajná, stejně jako ten, kdo ji použil. Možná šlo o druh psychologické mutace... Okefenokové tu možnost měli.

Pokud se nám podaří učinit si v celé věci jasno, mohli by být stejným způsobem zklidnění i Dvojkondiční, aniž by padl jediný výstřel. A protože jak Terra tak Halut jsou zastánci pokojných řešení, měla by se naše prosba setkat s porozuměním."

„Dobře," řekl Waxo Khana. „Vyslechli jsme vás."
„Řekli jsme, co jsme mohli. Doufáme, že jsme vás přesvědčili.
Budete se radit?"
„Ano. A bude to trvat dlouho."
„Jak dlouho?"
„Až do úplného vyjasnění."
„Kolik času k onomu vyjasnění budete potřebovat?"
„Dozvíte se to. Odpojíme se nyní od komunikační sítě a znovu vás zavoláme, až se rozhodneme. Díky."
Jednání bylo u konce.
„Pane," řekl Bontainer unaveně a sáhl po cigaretách, „alespoň si nemůžeme vyčítat, že jsme nezkusili všechno. Počkejme na výsledek.
A pojďme se najíst. Mám prázdný žaludek."
„Já také," přikývl Rhodan.
Major Rouné Mareaux seděl ve své kabině a přemýšlel.

4.

Čekání bylo strašlivé.
Nervy Pozemšťanů byly napjaté k prasknutí. Tušili, že rozhodnutí je na ostří nože.
Rhodan seděl v prázdné centrále a díval se na obrazovky obrovité panoramatické galerie. Waringer a By - to byla Bysipherova přezdívka - se spolu tiše bavili v laboratoři. Dr. Tomcho Spectorský seděl s Bontainerem a Sandou v kapitánově kabině a povídal si s nimi o lemurské historii. Většinou mluvil a druzí dva muži naslouchali.
Tři mutanti se dali do řeči s muži z bezpečnostní služby a dohadovali se o záhadách planety. Oomph Amber se plížil po lodi a hledal lesklé předměty, které by mohl ukrást.
Major Rouné Mareaux byl v lokalizační centrále, hluboce ponořený v myšlenkách. Začínal pomalu tušit, proč dal Rhodan před ním přednost Bontainerovi. Chladný odstup vůči nadřízenému však nezmizel.
Všude bylo ticho. Hodiny se nekonečně vlekly...
Pak se najednou ozval hlas: „Tady Bontainer. Hledám Prvního administrátora. Pane, přistupte, prosím, k interkomu a volejte 15/03."

Rhodan otočil křeslo, zapnul zabudovaný interkom a namačkal číslo. Vzápětí se na obrazovce objevila Bontainerova tvář.

„Pane," pravil velitel lodi, „myslím, že bychom se měli chopit iniciativy. Je neuvěřitelné, kolik času Haluťané potřebují, aby se rozhodli. Přitom jsou vybaveni plánovacím mozkiem, který by měl celý proces značně urychlit."

Rhodan přikývl.

„Počkáme ještě hodinu, a pak zkusíme něco podniknout. Souhlasíte, kapitáne?"

„Jistě."

Minuty se dál vlekly jako ochrnutí šneci.

Pak, v devětatřicáté minutě, se to stalo.

„Tady major Rouné Mareaux z lokalizační centrály," ozvalo se z reproduktorů. „Z východu se k nám blíží člun. Právě se s námi spojil jeden Haluťan a prosil o povolení vstoupit do lodi. Souhlasil jsem."

Bontainer a Sanda si vyměnili rychlý pohled.

„Jedná i v tvé přítomnosti velmi samostatně, kapitáne," poznamenal Sanda.

„Pěkně bych ho sjel, kdyby považoval za nutné nejdřív se vyptávat," opáčil Bontainer a aktivoval interkom. „Zaveďte ho do laboratoře dr. Bysiphera, majore, a povězte mu, že mě zastupujete. Konec."

Kývl na Spectorského a Sandu.

„Tak jdeme!"

V laboratoři se setkali s Rhodanem a ostatními. Čekali a přitom sledovali obrazovku. Brzy se na ní objevil neznámý Haluťan, doprovázený Mareauxem.

„Jménem kapitána Bontainera vás vítám na palubě," prohlásil major. „Mohu se dozvědět vaše jméno?"

„Jsem Waxo Khana," odvětil starý Haluťan. „Zavedete mě ke Rhodanovi a k těm vědcům?"

„Jistě. Prosím, následujte mě."

„Waxo Khana!"

Rhodan nevěřícně potřásl hlavou. „To je vážné, pane," pravil Spectorský. „Hodně vážné. A ne příliš nadějně."

Rhodan pouze přikývl.

Na velkých obrazovkách v laboratoři se vzápětí objevili Icho Tolot, Fancan Teik, Hisso Rillos a Pinar Alto. Tvářili se vážně.

„Víte, co se děje?“ zeptal se jich Rhodan.

„Víme. Všichni si Waxa Khany nesmírně vážíme. Je to nejstarší žijící Haluťan. Jeho slovo má nepopsatelnou váhu. Všichni mu naslouchají. Žádné rozkazy pochopitelně ale udělovat nemůže.“

O několik minut později vešli do laboratoře tři Pozemšťané a jeden Haluťan. Perry Rhodan představil sebe a své muže. Pozemšťané vytvořili půlkruh a mlčky čekali, co jim chce Haluťan říct.

„Je mi tři tisíce pozemských let,“ začal Waxo Khana a upřel na Rhodana rudě planoucí oči. „A přicházím na palubu vaší lodi osobně, neboť to, co vám chci vysvětlit, je důležité. Navíc chci zdůraznit, že naše přátelství s vámi a vaším národem nemá tím, co řeknu, utrpět. Nejde zde o osobní antipatie, nýbrž o halutský princip.“

„Tolot nám pověděl, že jste nositelem čestného titulu,“ pronesl Bontainer krátce.

Zasáhl ho dlouhý pohled tří očí.

„To je pravda.“

A po půlminutové pauze: „Říkají mi Strážce nedotknutelnosti. Nedovolím vám, abyste tady na Halutu rozsévali neklid a svár. Nemohli byste zkoumat a pátrat, aniž byste přitom otráslí naším společenstvím. Z tohoto důvodu se vyslovuji proti vašemu hledání. Lhostejno, co hledáte, lhostejno, jaké výhody a poznatky by to vám a nám přineslo. Já, Waxo Khana, jsem proti. Jako Haluťan, jako nejstarší živá bytost a jako Strážce nedotknutelnosti.“

„Co to znamená být Strážcem nedotknutelnosti?“ zeptal se rychle Bontainer.

„Bez komentáře.“

„Proč nechcete vyhovět naší naléhavé prosbě, Khano?“ zeptal se Rhodan.

„Z ohledu na příslušníky mého národa.“

„Jaké ohledy to jsou?“

„Nejsme ochotni nechat vás hrabat se v naší minulosti. Nemůžeme to dovolit ani Pozemšťanům, jimž jsme nanejvýš přátelsky nakloněni. Není to myšleno osobně, slouží to cele a výhradně věci.“

„A... není možné váš názor změnit?" zeptal se Bontainer.

„Ne."

To byla jasná odpověď.

„Co bychom podle vašeho názoru měli dělat?" tázal se Rhodan

„Být nějakou dobu našimi hosty, a pak odletět," odpověděl starý Haluťan.

„To je přesně řešení, o něž nestojíme," poznamenal dr. Bysiphere a předklonil se. „Svým odmítnutím zničíte za jistých okolností polovinu galaxie, Waxo Khano!"

„Pokud jde o naši planetu, ta zničena nebude," pravil Haluťan. „Nyní vás opustím. Lituji, ale nemohu jinak. Ve hře je příliš mnoho."

Pro tebe stejně jako pro nás, pomyslel si Bontainer.

„Vyprovodím vás, Waxo Khano," řekl nahlas. „Pojďte, prosím."

Šli mlčky. Na konci rampy se Bontainer zastavil, rozloučil se a dodal: „Škoda, Waxo Khano. Škoda, že máte strach."

Khana se krátce, tvrdě zasmál.

„Já? Mít strach? Mýlíte se, veliteli."

Bontainer se s převahou usmál.

„Máte strach, Waxo Khano. Přesete se strachy. Vaše myšlenky a pocity diktují strach. Možná si to neuvědomujete - zeptejte se svého plánovacího mozku. A jednou budete muset uznat, že jste se bál, a že by bylo lepší, kdybyste nás podpořil.

Prosím, nechápejte mě špatně.

Ctím vaše důvody. Vím však, že jsou falešné. A také vím, že každý Haluťan, který se k naší prosbě nepřipojí, je v nepravu. Žijte blaze, Strážce. Chraňte se rozlomit pečeť na dveřích nedotknutelnosti. Mohlo by se stát, že vás oslepi zahanbující pochopení."

Bontainer se otočil na podpatku a vracel se zpět do lodi. V hlavě mu pomalu rostla smělá myšlenka.

„Naše expedice se dostala do mrtvého bodu," řekl Rhodan, když kapitán vstoupil. „Komunikace je odříznutá, ale čtyři Haluťané jsou v Tolotově domě a prosí nás, abychom je navštívili."

Dům Icho Tolota byl velký.

Zvenčí vypadal jako pevnost, ale Pozemšťané věděli, že je uvnitř vybavený veškerým myslitelným komfortem.

„Naše expedice uvízla na mrtvém bodě, Tolote," řekl Rhodan, když vešli do haly.

Okrouhlá hala byla vyložená bílým materiálem, podobným koberci, a několik málo kusů nábytku mělo halutské dimenze. Pozemšťané se opatrně rozmístili v jedné sedačce.

„Víme o tom," odvětil Pinar Alto. „A moc nás to mrzí."

Vypadal nejistě a nervózně.

„Nemůžeme to ale změnit," vysvětloval Hisso Rillos. „Poslechneme radu Waxa Khany."

„Necháme vás teď o samotě. Snad vás rozhovor s Icho Tolotem trochu odškodní," dodal Fancan Teik a rozloučil se. Tři obři vstali a opustili halu.

Rhodan pokrčil rameny a pohlédl na Tolota.

„Jste naše poslední záchrana, Tolotosi," pravil tiše. „Proč vaši přátelé odešli?"

„Mají - stejně jako já - nedobry pocit. Varování Waxa Khany má velkou váhu. Pro mě také, ale mé přátelství k Teře je hlubší. Pozemšťané ve mě budí mateřské instinkty."

„Matko Tolote!" zabručel Bontainer. „Víte, jak z toho ven?"

Tolotova mohutná ramena se zdvihla a klesla.

„Ne," potřásl hlavou. „Nic mě nenapadá."

Abel Waringer chodil nervózně po hale sem a tam. Náhle se zastavil.

„Icho Tolote!" řekl nahlas a ukázal na vydutý obraz upevněný na zaoblené stěně.

„Ano?"

„Povrch Halutu je čistě přírodní, částečně parkově upravený, částečně nedotčený. Žádná pole, žádné továrny, ulice... nic. Vsadím se s vámi, že Halut je ve skutečnosti plný podzemních zařízení. Je to tak?"

Tolot strašlivě zaklel.

„Máte pravdu."

„A tyhle továrny, zásobárny, elektrárny - to vše je pod zemí. Možná tam máte i velký sál s historickými dokumenty?"

„Myslím, že tohle je cesta!" přikývl Rhodan vděčně.

„Cesta, kterou se nesmíme vydat," namítl Tolot.

Rhodan šel k němu.

„Tolotosi, přáteli z mnoha bitev a bojů. Vždycky jste byl na naší straně. Dělili jsme se o to, co jsme měli. O dobré i zlé. Víte, že máme vážné důvody, proč tu hledat. Ukažte nám cestu do toho muzea nebo muzeí! Víím, že tam nalezneme nějaké stopy. Pojd'te s námi! Odhalte spolu s námi tajemství Halutu!"

Jeho slova byla prosebná i naléhavá zároveň. Icho Tolot dlouho váhal mezi poslušností a přátelstvím, mezi pocitem zodpovědnosti vůči halutskému řádu a vůči Solárnímu impériu. A pak jeho plánovací mozek našel řešení. Rudé oči se upřely na Rhodana.

„Pomůžu vám," řekl tiše. „Pokusím se spolu s vámi pátrat proti vůli Strážce nedotknutelnosti a jiných Halut'anů v podzemních oblastech Halutu. Jedno víím už teď."

„Ano? Co je to?" zeptal se Bontainer.

Bude to všechno jiné než snadné nebo příjemné. Tam dole čekají mnohá tajemství. Musíme jednat v naprostém utajení."

„V noci?"

„Ano. Přijd'te s komandem vyzbrojeným a připraveným na všechny eventuality. A teď, teď, prosím, odejděte. Musím se pokusit vzbudit zdání, že se zdržuji ve svém domě a diskutuji s vámi. Nikdo nás nesmí vidět, nikdo nesmí nic tušit."

„Souhlasím," pravil Rhodan.

„V okamžiku, kdy Haluta zmizí za horizontem, tu zase přistaneme s kluzákem," prohlásil John Sanda. „Už teď vám děkujeme, Tolote!"

„Ano," odpověděl obr. „To je v pořádku."

Doprovodil Pozemšťany ke dveřím a pak se zamyšleně díval, jak se kluzák odlepil od země a zamířil k velké lodi. V domě opět zavládlo ticho.

Nejdřív se všichni několik hodin prospali a pak se začali připravovat. Nečekali boje, a tak si vzali jen pár zbraní. Zbylé vybavení však bylo rozsáhlé.

„Říkám to naposledy, pane," prohlásil dr. Abel Waringer rozhodně, „vy s námi jít nemůžete. I kdybych vás měl ohrožovat paralyzátozem." "

Rhodan se krátce zasmál.

„Jistě," opáčil. „Zůstanu v lodi a budu celou věc kontrolovat. Třeba se mi podaří zasáhnout, kdyby se mělo něco pokazit. Alvarezi!"

Jeden z agentů Galaktické rozvědky vzhlédl.

„Skupinu tvoří jedenáct Pozemšťanů a Icho Tolot. Prosím vás, abyste tuto expedici chápal jako výzkumný úkol, nikoli jako vojenskou akci. Jasně?"

Alvarez mlčky zasalutoval

„Waringere - jste připraven?" zeptal se Bontainer.

„Ano. Nemusíte mluvit tak velitelským tónem, pane kolego." Waringer se ušklíbl. „I když vás Perry Rhodan jmenoval šéfem našeho malého výletu do podzemí Halutu."

Bontainer se rovněž ušklíbl, rozhlédl se a zeptal se: „Johne?"

„Připraven," odvětil Sanda.

„Dr. By?"

Hyperfyzik mlčky přikývl.

„Spectorský - snad vás to bude aspoň trochu bavit!"

Antropolog, odborník na lemurskou historii, zůstal vážný.

„Když ne," opáčil ironicky, „zbývají mi ještě vždycky vaše hloupé vtípky, vážený."

„Správně. Wuriu Sengu?"

Mutant se zazubil a přikývl.

„Než se zeptáte," ozval se Tako Kakuta, „tak Kakuta a Fellmer Lloyd jsou také připraveni."

Alvarez si zahákl palce za opasek.

„Stejně tak i tři ochránci pánů vědců," řekl suše. „Pojďme na to!"

Bontainer se rozloučil s Rhodanem. Pak kluzák opustil loď a neosvětlený se vydal k Tolotovu domu. Gigant už na ně čekal. Měl na sobě speciální kombinézu nové konstrukce - během dobrodružství v M-87 nosili Halut'ané jiné kombinézy.

„Dobrá," prohlásil. „Nechte si neutralizátory přitažlivosti zapnuté. Energetické rezervy jsou dostatečné?"

„Ano," přikývl Waringer.

Akce „Podzemí" mohla začít.

Noc na Halutu.

Na nebi zářily hvězdy galaktického centra. Všude bylo ticho, jen tu a tam se ozvalo nějaké zvíře. Bontainer si nasadil infračervené brýle.

„Půjdem ještě několik metrů," ozval se Halut'an. „Vchod je za tamtou skupinou stromů. Do nitra planety vede šachta. Párkrát jsem tam byl, ale ne příliš hluboko."

Dvanáct spiklenců šlo dál.

V úplné tmě urazili asi dvě stě metrů.

„Tady je to," řekl Tolot.

Chvilí něco kutil u osamělého sloupu, trčícího ze země jako podivný náhrobek. Po chvilí Pozemšťané zaslechli hlasitý, skřípavý zvuk a před nimi se odklopila čtyřhranná ocelová plocha, porostlá mechem a travou. Pod ní zahlédli kupolovitou místnost.

„Tudy dolů?" zeptal se agent Stonewall.

„Ano."

Když za nimi stěna zase zaklapla, bylo jejich prvním vjemem absolutní ticho.

Nic se nepohnulo, nikde neběžely žádné přístroje. Tolotův hlas absolutní klid rozbil.

„Prozradím vám další tajemství této planety," prohlásil. Zvuk jeho hlasu naznačoval, že ještě nedobojoval svůj vnitřní boj.

„Tajemství?" opáčil Bontainer.

„Před padesáti tisíci lety nebyl Halut jen vesmírnou pevností, nýbrž i gigantem, pokud jde o průmysl. Kapacity byly mezitím drasticky sníženy. Prostory však musí stále ještě existovat. Halut'ané, o nichž jste hovořili, odsud zahajovali rozsáhlé útoky, a pak se zase rychle stahovali zpátky. Narazíme tedy přinejmenším na obrovské místnosti s odpovídajícím průmyslovým zařízením."

„To jsme předpokládali, Tolote.“

Obr přikývl.

„Máte všichni letecké agregáty?“

„Jistě.“

„V tom případě - jdeme na to!“

Stěna kupolovité místnosti se před Tolotem otevřela, za ní ležela prázdná, ale osvětlená chodba. Vedla minimálně tisíc metrů absolutně rovně a klesala asi pod úhlem patnácti stupňů.

Dvanáct bytostí se odlepilo od země a v malých skupinkách vyrazilo. Hned za Tolotem letěli Bontainer se Sandou, závěr tvořili Alvarez, Stonewall a DeKamp, agenti Galaktické rozvědky. Nikdo nemluvil. Na konci chodby se Tolot zastavil a přistál na podlaze. Ostatní ho následovali a shromáždili se kolem něj.

Obr ukázal dopředu.

Jeskyňi před nimi musely před lety vyhloubit skutečně gigantické stroje. Tvořila ji čistá skála, potažená materiálem podobným sklu. Několik kilometrů před sebou viděli Pozemšťané jeden jediný sloup, silný několik set metrů.

„Fascinující!“ prohlásil Sanda. „Veliké jako všechno na Halutu.“

„Co vlastně hledáme, Tolote?“ zeptal se Bontainer.

„Stopy, které by nás dovedly do místnosti Nedotknutelnosti. Sám cestu neznám.“

„Poletíme tedy dál.“

Letěli průměrnou rychlostí šedesát kilometrů za hodinu přesně třicet minut, než se dostali na opačný konec haly. Pod nimi stály opuštěné stroje, zahalené do šedivé konzervující látky. Působilo to deprimujícím dojmem. Když se opět dostali do chodby, znovu se shromáždili kolem Tolota. Dlouho mlčeli. nakonec Bontainer řekl: „Musela to být obrovská továrna. Co se tu vyrábělo?“

„Nevím. Tadyhle je křížovátka.“ Halut'an ukázal na nejasné znamení na stěně, ukazující do čtyř různých směrů.

„Tudy se jde k potravinovým polím,“ řekl. „Dál!“

Zamířili na jih. Za dvacet minut dorazili k polím.

„Bože,“ vydechl Bysiphere, „tohle je opravdu neuvěřitelné. Sice znám velkorysé podzemní prostory, ale tohle...“

Dvě haly, oddělené skleněnou přepážkou. Délka strany zhruba patnáct set metrů.

Ze stropů svítila jasně rudá osvětlovací tělesa tak intenzivně, až museli přivřít oči. Stáli na velké platformě, z níž vedlo dolů do hal několik ramp. Před nimi byla skleněná stěna, vpravo a vlevo haly.

„Potraviny pro Halut?“ zeptal se Tako Kakuta klidně.

„Ano. Nepotřebujeme takových hal mnoho, ale pěstujeme všechny rostliny pod zemí. Můžeme se sice živit prakticky čímkoli, ale tomuhle dáváme přednost. Je to příjemnější.“

„Tam dole jsou živé bytosti...“ ozval se agent Alvarez. „Nebo jsou to roboti?“

Halut'an vrhl dlouhý pohled na pole, zářící všemi možnými barvami. I tady panovalo mrtvé ticho, i když odněkud přicházel vítr a rozechvíval rostliny.

„Humidorové,“ odpověděl.

„Humi - co?“

„Humidorové. Nejmnírumilovnější bytosti v celé galaxii, které známe.“

„Stroje?“ zeptal se Sanda.

„Ne. Živé bytosti, asi dva metry vysoké. Nikdy se nezapojily do našich bojů, dokonce ani nemají chuť vystoupit na povrch Halutu. Jsou velmi citliví na hluk a už od dávných časů pro nás vykonávají jednoduché práce. Nejsou zrovna moc inteligentní. Milují ticho a tmu.“

„Rozumím,“ řekl Bontainer. „Co znamená tenhle nápis?“

„Vědecké centrum.“

„Tam bychom měli hledat dál.“

„Jistě.“

Letěli dál a napětí rostlo. Zatím viděli gigantický sloup, neznámé stroje a podzemní rostliny. A bílé bytosti, které pobíhaly po polích a staraly se o ně. Svět plný tajemství.

Znovu urazili několik kilometrů. A pak narazili na jakési podivné schodiště.

„Stop!“ řekl Icho Tolot.

Zastavili se na vrchní z dvaceti pěti platform. Šachta, podobající se kuželu, byla více než kilometr hluboká a na jejích stěnách se nacházely

výčnělky v podobě okrouhlých platform. Všechny byly propojené sítí schodišť se stupni, hladkými rampami a úzkými eskalátory. Halutskými eskalátory, pochopitelně.

„Tohle je obrovská křižovatka," pravil Icho Tolot. „Tuším, že vchod do tajemství leží velmi hluboko, slyšel jsem o tom nejasné pověsti. Navíc je někde tady dům Waxa Khany - samozřejmě vysoko nad námi. Sestoupíme na dno šachty, ano?"

Pomalu klesali temnou šachtou v absolutním tichu. Přistáli přesně uprostřed dna.

„Někde tady musí být vstup do místnosti Nedotknutelnosti a já doufám, že na něj brzy narazíme," pravil Icho Tolot. Pak ukázal doleva.

„Humidor!" vyhrkl Alvarez.

Všichni se otočili.

Bytost vzdáleně připomínala člověka. Bílé, měkké tělo, uprostřed zahalené krátkou věcí z jemné látky, připomínající sukni. Humidor byl asi dvě stě centimetrů vysoký, měl dvě velmi dlouhé paže a dvě dost krátké nohy. Velká chodidla byla bosá. Vlasy neměl. Oči měl vykulené, bílé, asi dvacet centimetrů velké. Působil mírumilovně, zdálo se, že nedokáže dělat nic jiného, než pracovat a sloužit.

„Vysvětlíte nám, Tolote, jak se to s těmito bytosti vlastně má?"

„Ano," zaburácel Haluťan, „Humidórové nebyli nikdy zapleteni do našich bojů. Jejich úkolem je odedávna starat se o halutská podzemní pole a sloužit nám. Jsou nenároční a šikovní. Úkoly od určitého stupně náročnosti však vykonávat nedokáží."

I když obrovitá šachta jeho slova zčásti pohltila, Humidor se vyděšeně stáhl. Upřel na Pozemšťany zmatený pohled.

„Od té doby, co jsme drasticky snížili kapacity našich průmyslových zařízení, se Humidorové starají, aby žádný ze strojů nezrezivěl. Všechny zakonzervovali, opravují poškozené části a stále kontrolují každou maličkost. Pod povrchem Halutu jich žije několik set tisíc. Starají se o chodby, loděnice, stroje, zařízení, pole - prostě o všechno. Stačí vám to?"

„Ano, díky," usmál se Bontainer.

V hlavě se mu pomalu začínal líhnout nápad. Čím víc faktů měl k dispozici, tím si byl jistější. Mnoho věcí však bylo stále ještě nejasných. Tajemství Halutu byla ukryta hluboko...

„Musíme dál!“ připomněl DeKamp. „Pojďte!“

Když zabzučely agregáty, Humidor se definitivně obrátil a uprchl. Brzy jim zmizel z očí.

„Místnost Nedotknutelnosti...”

V blízkosti domu Waxa Khany...

Někde tady.

„Sengu,” řekl Bontainer, „vidíte před námi nějaké místnosti, které se podobají muzeu?” Mutant Wuriu Sengu dokázal proniknout očima pevnou látkou.

„Na konci téhle zahnuté chodby,” odpověděl vzápětí. „Je tam devět místností. Leží vedle sebe a nad sebou. Tvoří kostku. Za nimi jsou obrovské haly.”

Průvod pokračoval v cestě. Minuty mýjely, pak se chodba naposledy zatočila a před nimi se objevilo schodiště podobné labyrintu. Viděli nejméně devět vchodů.

Bontainer ukázal na nápis.

„Přeložte to, Tolote,” poprosil.

„Historické laboratoře. Číslo jedna až devět,” řekl Halut'an krátce. Působil ustaraně a nejistě. Bontainer vyletěl na hranu pásého vchodu. Byla to laboratoř přesně uprostřed podivuhodného uspořádání.

„Vidíte něco, šéfe?” zavolal na něj John Sanda.

„Ano. Stovky Humidorů. Když se přiblížím, uhnou. Pojďte za mnou!”

Deset Pozemšťanů a Tolot ho následovali.

Vchod tvořila soustava otočných skleněných desek. Každá byla pět metrů široká a za nimi rozpoznali předměty, vyrobené pro Halut'any. Za sklem panovalo žluté světlo. U vchodu stáli dva služebníci Halut'anů a mlčky kulili na návštěvníky bílé oči. Když se k nim Tolot přiblížil, uhnuli. Halut'an stiskl tlačítko a skleněné desky se nehlučně otočily o devadesát stupňů. Dalo se mezi nimi projít jako mezerou v plotě.

Bontainer se právě chystal vstoupit, když mu na rameno poklepal dr. Bysiphère. V ruce držel plochý přístroj. Tři z kontrolky, zelená, žlutá a fialová, svítily a ručička ukazovala maximum.

„Víte, co to je, kapitáne?“

Bontainer přikývl.

„Naměřil jste energii?“

„Ano.“

„Jak daleko od nás?“

„Prakticky přímým směrem jeden a půl kilometru. Takže pravděpodobně na druhé straně laboratoří.“

„Dobře. Pozor!“

Tón Bontainerova hlasu způsobil, že se celá skupina okamžitě zastavila. Humidorové se vylekaně rozprchli.

„Ano?“ zeptal se Tolot.

„Před námi byla zjištěna energetická emise. Je tam tedy něco, co ještě funguje. Musí to ležet hned za laboratořemi.“

„Dobrá. Podíváme se, co to je.“

Výprava se dala do pohybu.

Všichni měli pocit, že řešení záhady je už na dosah ruky. Skleněné stěny se za nimi zase zavřely. Před nimi stály stroje a dlouhé pracovní stoly. Všechno se velice podobalo pozemským laboratořím, jen proporce byly jiné. *Napadne některého z Humidorů varovat ostatní Halut'any?* pomyslel si Bontainer. Pak pokrčil rameny a šel dál. Znovu se ocitli před skleněnou bariérou. Tolot ji otevřel.

„Energetická emise zřetelnější," ozval se dr. Bysiphère.

„Díky," odpověděl Bontainer. „Co je tohle?“

„Cítím se stále víc jako zrádce," prohlásil Halut'an tiše. „Tohle je park. Zároveň se tu skladují potravinové zásoby pro můj národ. Národ, jehož tradice zrazují, když cizincům ukazují jeho tajemství.“

Bontainer otočil hlavu.

„Co se děje, Tolote? Proč náhle ty výčitky?“

„Cítím se provinile. Tady všude jsou obrovské potravinové haly. Nahoře se na gravitačních polích vznášejí umělá slunce. Halut je neporazitelný a má gigantické rezervy. A teď to vše vidí oči Pozemšťanů. Jednám naprosto nezodpovědně. Já...“

„Jednáte jako zodpovědný, dobrý přítel, Tolote!" řekl Bontainer rozhodně. „Nemluvte nesmysly!"

„Oči Pozemšťanů také vidí, že je Humidorové v bezpečném odstupu následují. Kdyby se pánové otočili..."

To se ozval Fellmer Lloyd.

Mezi skleněným vchodem do páté laboratoře a rampou, vedoucí ven do klidného zeleného parku, stála tichá živá stěna z Humidorů. Mlčeli, kulili oči a pomalu se blížili. V jejich pohybech však byla patrná váhavost, nikoli chuť zaútočit.

„Jsou neškodní," vysvětloval Tolot. „Nebezpeční jsou jen zrádci jako já. Zrádci kultury vlastního národa, i když Waxo Khana byl jasně proti..."

Náhle se odmlčel a svaly na pažích se mu prudce napjaly. Pak se vznesl a zamířil k protilehlému konci haly.

„Za ním, chlapi!" přikázal Bontainer.

Letěli dál. Byli zneklidnění a mlčeli. Ruce tří agentů galaktické rozvědky byly připravené na zbraních. Z jednoho konce haly na druhý jim to trvalo patnáct minut.

To, co se stalo pak, udivilo dokonce i Bontainera.

Nejdřív se znovu otevřely známé skleněné desky, nechaly je projít, a zase se zavřely, zatímco Humidorové proudili do parku a dál Pozemšťany následovali. Pak se otevřela další hala, překvapivě malá, v níž po třech stranách stály štíhlé sloupky se čtyřhrannými hlavicemi.

„Jako řecký chrám!" vydechl dr. Abel Waringer.

„Halutská Akropolis?" navrhl Tomcho Sectorský nahlas.

„Ne. Styl, který jsme používali před nepředstavitelně dlouhou dobou."

Za dvanácti sloupky se nacházela obrovská brána. Tvořily ji dvě měděné desky dvacetkrát deset metrů. Obě nesly ve výšce pěti metrů polovinu koule, vystupující z kovu jako reliéf. Představovala planetu.

Sectorský přistoupil blíž a upřeně si ji prohlížel.

„Icho Tolote - pánové!" pronesl pak nahlas se stoprocentním přesvědčením odborníka. „Tahle koule představuje planetu, kterou všichni znáte."

„Ale přece ne Halut!" zaburácel Tolot a přejel si rukou po čele, jako by ho bolela hlava.

„Ne," řekl Tomcho. „Není to Halut. Je to Lemuria."

„Lemuria?"

„To je přece Země!"

„Planeta Terra..."

„Je to vyobrazení Země před padesáti tisíci lety, že doktore?" přerušil všechny Bontainer.

„Správně, kapitáne. Pravděpodobně jsme se dostali do blízkosti velkého tajemství. Icho Tolote! Otevřel byste nám tyhle dveře? Prosím!"

„Zrazuji stále více a nevím proč," vykřikl Halut'an. Pozemšťané se podvědomě přikrčili. Tolot pomalu zamířil k bráně a bylo jasné, že trpí. Když se dostal k antropologovi, podlomily se mu nohy a klesl na kolena.

„Co je vám, Tolote?" vrhl se k němu Bontainer.

Halut'an se vzpamatoval. Opřel se o nejbližší sloup a natáhl ruku. Prsty se mu trásly. Pak stiskl tlačítko a obě křídla brány se majestátně a zcela nehlučně rozestoupila. Za nimi zářilo bledé zelené světlo.

„Já to řeknu!" zařval Tolot a potácel se zpátky. „Řeknu, co mi zprostředkoval můj plánovací mozek. Napříč touhle místností běží... neviditelná hranice. Je pro mě nebezpečná... znám to."

„Je to pravda, Lloyde a Kakuto?"

Mutanti přikývli.

„Parapsychické kmitání. Cítíme ho mimořádně slabě, ale pro Halut'any to musí být skutečné peklo."

„Co pro vás ta hranice znamená, Tolote?" chtěl vědět Bontainer.

„Nemohu ji překročit, protože nesmím. To, co leží za ní, je tabu."

„Co za ní leží?"

„Nevím. Pravděpodobně tam je místnost Nedotknutelnosti, o níž hovořil Waxo Khana. Khanatos... on nechce, abych zradil Halut, chce tajemství..."

Zbytek věty zanikl v nesmyslném mumlání.

„Máte silný pocit viny, že, Tolote?" pokoušel se ho Bontainer udržet při smyslech.

„Ano. A čím víc se blížíím k bariéře, tím je silnější. Nemohu to tam vydržet, sám jste to viděl."

„Mohl byste teď s někým bojovat?"

Haluťan zařval - a pak se zhroutil.

„Jsem nehodný a neschopný bojovat," zaúpěl. „Jsem zrádce a moje vina mě tíží."

„Aktivujte plánovací mozek!" vykřikl Bontainer. „Sílicí pocit viny, parapsychické kmitání, slábnoucí aktivita spojená s pocitem, že vás přemáhá temná minulost- jsou to vaše symptomy?"

Haluťan zasténal.

„Ano... ano... máte... pravdu..."

„A přidává se k nim lítost? Litujete hluboce něčeho, o čem nevíte, co to je a kdy se to stalo? Trpíte přáním vše odčinit?"

Ostatní Pozemšťané byli psychologickým soubojem otřesení a mlčeli.

„Ano. To je ono. Jsem absolutně nehodný."

„Rozumíte mi ještě, Tolote?"

„Ano," odpověděl Haluťan tupě.

„Půjdete teď pomalu zpátky, až se dostanete do oblasti zeleného parku. Jeden z mužů zůstane s vámi a pokusí se vám pomoci. Brzy se zotavíte.

Stonewalle!"

Štíhlý agent přistoupil blíž.

„Pane," zeptal se tiše, „co máte v plánu?"

Bontainer ukázal na otevřenou bránu.

„Pronikneme dovnitř. Pokusíme se najít zdroj parapsychického záření a zjistit jeho povahu. Vy zůstanete s Tolotem. Abych byl upřímný, sám nevím, k čemu to má být dobré, ale uklidnilo by mě to. Mluvte na něj, uklidňujte ho, ale v žádném případě nepoužívejte zbraň, proti nikomu. Jasně?"

Stonewallovy oči se zúžily. Pak přikývl.

„Jistě."

„Dobře. Jděte k němu, prosím!"

Bontainer se obrátil k ostatním.

„Tak se na to podíváme. Připravte se, prosím - mám pocit, že něco zažijeme. Sengu, vidíte kolem nás něco nebezpečného?"

Mutant zavrtil hlavou.

„Ne."

5.

Padesát tisíc let je bezpochyby velice dlouhá doba.

Je to padesát tisíc oběhů planety jménem Země, Terra nebo Lemuria kolem Slunce. Padesát tisíc vystřídání všech ročních období. Děšť, slunce, průtrže mračen, sněžení. Padesát tisíc let... Za tu dobu mohli vzkvést, stagnovat a opět upadnout sto nebo více kultur. Za tu dobu se mohlo stát víc, než je sto pojmut jediný mozek. A takovou dobu - nebo o pár století méně či více - popisovalo tohle muzeum.

Byla to sbírka hrůzy.

Výstava děsu, katalog smrti a ničení, bojů a válek, kosmických bitev a šarvátek, které se vymykaly lidské představivosti. Národ, divoký a neovladatelný jako Bestie nebo Dvojkondiční, zde shromáždil důkazy o své minulosti. Intenzivní vědecké bádání vytvořilo tady pod povrchem staré planety scény neuvěřitelné síly, jež nebylo možné ničím překonat.

Když Pozemšťané překročili neviditelnou hranici, přerušili kontakt. Tím spustili relé, jež okamžitě uvedlo muzeum do činnosti.

„Muzeum hrůzy!" řekl dr. Waringer.

Bontainer se zastavil, rozpřáhl paže a ostře pronesl: „Hledáme Lemurii. Tady vidíme jiné národy. Poletíme pomalu touhle uličkou a budeme všechno pečlivě sledovat. Ale tyhle národy se nás v podstatě netýkají. Jdeme na to, ale ne příliš rychle!"

Deset postav se odlepilo od země. Pod sebou viděli neuvěřitelné drama. Režisérem byla válka, hlavními představiteli Haluťané. Role statistik převzala řada jiných národů, na něž Haluťané zaútočili.

„Zvěčnili své hrůzné činy v obrazech a nahrávkách," vykřikl dr. Bysiphere.

Bylo tomu tak. Haluťané postupovali s vědeckou důkladností.

Na projektorech běžely nekonečné filmy o bojích na zpustošených planetách. Následovaly záběry zabitých a porobených obyvatel.

„Každá planeta, na niž před padesáti tisíci lety zaútočili, je tu katalogizovaná!“ zvolal John Sanda a ukázal na koule, které se pomalu otáčely a na obrazovky se záběry různých krajín.

K vybudování muzea muselo dnešní Haluťany dohnat nesmírné sebetřýznění. A sto tisíc žijících obyvatel planety se do něj neodvažovalo vkročit. Ani by nemohli, protože záření jim v tom bránilo.

„To záření...“ řekl si Bontainer tiše sám pro sebe.

Jaké záření?

Záření, které Tolota donutilo, aby, se cítil vinen věcmi, jež neudělal. Z hrdé bytosti se stal bezmocná hromádka neštěstí, ležící na zemi před neviditelnou bariérou a křičící zoufalstvím. Bontainer tušil, že právě tohle parapsychické záření mohlo být onou zbraní.

Bylo tomu opravdu tak?

Všichni se shromáždili na konci haly.

„Je to podivuhodné,“ řekl Alvarez.

„Perfektní dějiny války. Nechápu, z jakého důvodu Haluťané zakonzervovali tenhle děs. Navíc mě přitom napadly věci, na něž už jsem dávno zapomněl. Zážitky z dětství. Dnes mě to mrzí.“

„Slabý vliv psychického ovlivňování cítíme i my,“ ozval se Fellmer Lloyd. „A Sengu mi právě pověděl, že támhle je ještě další sál.“

„Nikde jsme dosud neviděli nic o Lemurii,“ připomněl Bontainer. „Pronikneme tam? Kdo je pro, abychom šli dál, ať zvedne ruku.“

Všichni byli pro.

„Připravte se na to,“ varoval Bontainer, „že možná budeme muset trpět stejně jako Icho Tolot. Kdo už to nebude moci vydržet, zůstane na místě, nebo se vrátí. Jasně?“

Projektory za jejich zády se opět vypnuly. Zvuky utichly.

„Moje hlava!“ záupěl Tako Kakuta. „Cítím, jak ve mně roste pocit viny, ale zatím to ještě vydržím.“

Nakonec se dostali do haly, o níž mluvil Sengu. Ve smělém oblouku se přes ni táhla skleněná lávka. Nad hlavami jim zářily hvězdy a pozemský Měsíc. Dokonalá trojrozměrná projekce. Pozemšťané vystoupili na lávku, dlouhou více než dva kilometry a bez zábradlí.

Stěny náhle ožily a ze skrytých reproduktorů se začaly linout zvuky. Spatřili vesmírnou loď, která se k nim blížila.

„Halutská loď!“ zvolal někdo.

Iluze byla dokonalá a měnila se ve skutečnost. Členové expedice, neschopni pohybu, se mlčky dívali, jak se jim podlaha mění pod nohama a rozpoznali obrysy pozemských kontinentů, jak vypadaly před padesáti tisíci lety.

Dopravní tepny... obrovská sídliště... bílé továrny a lesy... plochy ledu a plameny.

Všude útočili Halut'ané.

Nebe protínaly ohnivé blesky. Kolem dokola zuřila bitva vesmírných lodí. Světlo hvězd bledlo v záři výstřelů. Lemurské lodě explodovaly jedna po druhé. Pršely trosky.

Vypukl chaos.

Lávka pomalu klesala a vyklopila muže na plochu vesmírného přístavu někde v dnešní Africe. Lodě startovaly jedna za druhou, stoupaly do výše a byly ničeny nepřátelskou palbou. Na zem dopadaly žhnoucí kusy zkrouceného kovu. Náhle se objevila malá černá loď, zničila dva lemurské čluny a přistála uprostřed plochy.

„Halut'ané!“

Sirény se rozječely. Z lodi vyskočil obrovitý Halut'an, zvedl zbraň a dal se do běhu. Uháněl rychlostí více než sto kilometrů za hodinu směrem ke kontrolní budově, v níž se nyní zřejmě nacházelo deset Pozemšťanů.

„Útočí!“ zařval Alvarez a vytáhl těžký paprskomet. Poklekl, položil si zbraň na levou paži a stiskl spoušť. Bontainer se k němu vrhl a paprskomet mu sebral. Pak ho zajistil a vrátil mu ho zpátky.

Halut'an teď proletěl tak blízko kolem nich, že se všichni vrhli k zemi. Všichni až na Bontainera a Sandu, kteří nebyli ovlivněni tak silně. Pozemšťané prožívali na vlastní kůži katastrofu, jež potkala jejich planetu před padesáti tisíci lety.

Viděli zoufalý odpor Lemurů. Viděli nesmírnou brutalitu Halut'anů. Krajinou otrásaly detonace a nakonec zmizel celý kontinent Lemuria. Zmizel v pekle tvořeném vodou, ohněm, parou a vulkány. Zem se rozestoupila a z jejích útrob se vyhrnula žhavá láva. Hlubiny pohltily domy i s jejich obyvateli.

„Musíme pryč," zařval Bontainer. „Jinak zešílíme!"

Karavana se dala do pohybu. Propletli se mezi troskami a nakonec se všichni vznášeli těsně nad lávkou. Zvýšili rychlost a letěli na konec haly.

Skleněné desky se otočily.

A pak je znovu zasáhlo nesmírné ticho.

Sklo za nimi zaklaplo.

„A takhle jsme řádili i my Pozemšťané," zašeptal Bontainer a sáhl po cigaretě. „Zpustošili jsme tisíce planet a nechali za sebou smrt..."

Waringer skryl hlavu do dlaní a vzlykal. Ostatní stáli s kamennými obličejí kolem něj.

„Podívejte! Lidi!!" křikl na ně najednou Alvarez. Vznášel se třicet metrů od skupiny před sochou, stejně vysokou jako on.

Bontainerův hlas zněl náhle neuvěřitelně tvrdě.

„Chlapi! Projdeme tuhle halu. Jakmile si tu všechno prohlédneme, přeruším tuhle expedici. Nechci riskovat, že někdo z nás zešílí. Pak se vrátíme zpátky k Tolotovi. Máme celkem třicet minut. Jasně? Prosím jednotlivé odpovědi!"

„Jasně," řekl Sanda.

„Jasně," ohlásil se Abel Waringer nezřetelně.

„Rozuměl jsem!" potvrdil dr. Bysiphere.

„Jasně," řekl Spectorický.

Sengu si otřel z čela pot, setkal se s Bontainerovým pohledem a přikývl.

„V pořádku," prohlásil Lloyd.

„Ještě budeme náš rozum potřebovat," nespěšně se usmál Kakuta.

„Souhlasím," uzavřel DeKamp.

Sál byl plný výrobků bývalé lemurské techniky a umění. Obrazy, roboti, bojové vozy, sošky... A vedle nich lidé, zakonzervovaní jako ostatní národy v prvním sálu muzea.

„Žádní lidé! Lemurové!" prohlásil Spectorový. „To hodně vysvětluje. Kromě jiného i Cromagnonce. Těch pár, co přežilo, se muselo smíchat s prvními primitivy."

„A později," dodal dr. Bysiphere, „se přidali ještě přeživší z Atlantidy."

Lemurové tu stáli, jako by zkameněli uprostřed pohybu, úsměvu nebo gesta. Působili neuvěřitelně pravě, téměř jako by byli ještě stále naživu. Pozemšťané se vznášeli kolem, prohlíželi si předměty a obrazovky, na nichž se odehrávaly scény z každodenního života na Lemurii. Umění bylo tak nádherné a dokonalé, že vedle něj všechny výtvoř Terry ztratily svůj lesk. Viděli však i docela obyčejné předměty - kapesníky, malé zbraně, dokonce i drobná zvířata. Haluťané byli perfekcionista.

Zatímco si prohlíželi exponáty, cítili Pozemšťané, že je stále těžší potlačovat bolesti hlavy a podivné pocity. Vypukla hádka.

Nakonec zasáhl Bontainer se Sandou a sebrali Bysipherovi zbraň, již držel v ruce. Vědec se rozesmál a začal na ně křičet nesmysly.

„Zařetí je už moc silné, Bontainere," zvolal Sanda.

„Začínáme se navzájem nesmyslně obviňovat!" křičel Alvarez.
„Musíme zpátky!"

„Na konci haly je energetická stěna!"

„Energetická stěna?" opáčil Bontainer.

Sengu s Lloydem přikývli.

„Kakuto, pokuste se jí proskočit."

„Jistě, kapitáne."

Bontainer sledoval, jak se Tako dematerializoval. Ve stejné vteřině byl zpátky. Křičel a kroutil se bolestí.

„Nemohu... neproniknutelné..." sípal bolestně.

„Rychle zpátky! Ale ne stejnou cestou!" zařval Bontainer na Johna. První důstojník přikývl a uháněl pryč. Spolu s Alvarezem objevil vedle neviditelné stěny, jejíž prodloužení se překrývalo se silnou, mléčnou deskou, východ. Deska chránila sál před něčím, co nebylo vidět.

Bontainer tam nahlížel své lidi.

Až dosud je Humidorové přehlíželi. Nyní stáli blízko východu. John jim nevěnoval pozornost. Soustředil se na Alvarez, jehož rozhodné pohyby se náhle zpomalily a vypadaly bezcílně a nejistě.

Alvarezovi se náhle objevila v ruce zbraň. Namířil na malé, bílé kupolovité výběžky v zářící stěně. Z hlavně vylétl plamen.

Humidoři začali s křikem pobíhat mezi Pozemšťany sem a tam. Odněkud se ozvalo bzučení. Sanda odstrčil Sengua stranou a vrhl se na agenta. Zbraň okamžitě utichla.

„Humidorové... alarm... ach, moje hlava!" bědoval Alvarez.

„Sengu říká, že tahle chodba vede tam, odkud jsme přišli!" zvolal Bontainer.

Oba muži se k němu připojili. Burácení agregátů se odráželo od zdí relativně úzké chodby, naplněné zlatavým světlem. Na pravé stěně byly výjevy ze života na Halutu: nekonečné řady černých obrů při výstavbě měst, přístavů a podzemních hal. Trvalo celou hodinu, než se muži jakž takž vzpamatovali. A pak bylo po všem.

„Konec," řekl Bontainer nahlas do zvuků brždění. „Hráli jsme vysokou hru a prohráli jsme."

Byli v hale se sloupy před zavřenou měděnou halou.

Za Icho Tolotem a DeKampem stálo asi sto Haluťanů v bojových uniformách. Byli ozbrojení, nenamířili však zbraně na Pozemšťany. Přesto působili nesmírně hrozivě. Tolotovy paže obemykala těžká ocelová pouta a agenti Galaktické rozvědky sebrali minikom.

„Lod'," pravil Waxo Khana, „má zákaz startu. Všichni jste zajati. Odevzdejte zbraně a následujte nás."

Pozemšťané unikli smrti nebo šílenství, zato byli nyní zajatci. Stejně jako Icho Tolot. Stovka obrů je mlčky eskortovala k antigravové šachtě, vedoucí na povrch. V domě Waxa Khany se kolem nich nehlučně sevřely energetické stěny. Bylo jich zase všech dvanáct.

Nikdo nepomyslel na útek - stačilo jen se průhlednou energetickou stěnou podívat na Icho Tolota. Těžce dýchal, seděl vnitřně zhroucený mezi svými přáteli, které mohl vidět, avšak nemohl se jich dotknout. Konečně se znovu objevil Waxo Khana. Posadil se na předmět podobný židli, jehož opěrky obsahovaly tlačítka, a mlčky se zadíval na vězně. Setkal se s Bontainerovým úsměvem, a pak promluvil.

Strážce nedotknutelnosti vznášel obžalobu.

Energetické cely měřily dvakrát dva metry. John Sanda se opřel vedle Bontainera na druhé straně průhledné stěny a řekl: „Bonnie - řekl bych, že mám zdravé sebevědomí, ale to tvoje šklebení mě dost znervózňuje. Nemohl bys třeba brečet nebo tak?”

Vyslechli obžalobu, dozvěděli se, že EX-3333 poutají k planetě energetická pouta a že se provinili porušením důvěry, což zasluhuje smrt. Věděli, že je sledují všichni Halut'ané.

„Jen ještě počkej,” opáčil Bontainer. „Chci toho starého nechat chvilku podusit.”

„Vy,” přerušil jejich rozhovor Khana, „vy, kterému říkají Bontainer. Vy zřejmě nevíte, v jaké se nacházíte situaci!”

Bontainer řekl tak hlasitě, aby to nikdo na planetě nepřeslechl: „Vaše situace, Waxo Khano, je výrazně nevýhodnější než naše. Protože vy jste v tomto procesu hlavní obžalovaný. Jen to ještě nevíte.”

Khana vyskočil, pak si vzpomněl na svou důstojnost a opět se posadil.

Bontainer věděl, že každický Halut'an na planetě ho nyní slyší a vidí na obrovské obrazovce. A už hodinu přesně věděl, co musí říct.

„Pronášíte velká slova s velkým klidem, Pozemšťane!”

Bontainerův úsměv byla čirá provokace. Nic jiného jím ani nezamýšlel. S přehnaným klidem si zapálil cigaretu a uvědomil si, že už nemá moc času, než bude balíček prázdný. Bude muset mluvit rychle a přesvědčivě.

„Jste starý, Khano,” pravil. „A protože jste starý, jste vážený. Vaši partneři při tomto jednání si to alespoň myslí. Vy však máte strach. Strach z nás, protože jsme se dotkli nedotknutelného. Je to tak?”

„Poslední věta je správná. Pokračujte.”

„Prohlédl jsem vaše pocity a návštěva v muzeu hrůzy byla pro mou obhajovací řeč dobrým školením. Vzpomínejte... Vyvolejte si ve své perfektní plánovací paměti události z doby před padesáti tisíci lety. Co se tenkrát stalo?

Vaši předkové byli napadeni zbraň, jež je identická s parapsychickým působením v podzemních halách. Protože se ale Tolot mezitím ze svých pocitů viny docela dobře zotavil, nepředstavuje záření zjevně zbraň s dlouhodobým působením. Jakmile se vzdálíte z okruhu účinnosti, její vliv beze stopy zmizí.

Kdyby se toto záření použilo proti Dvojkondičním, pomohlo by na pár vteřin, déle ne. Koneckonců trvalo staletí nebo tisíciletí, než se z divokých Haluťanů stali Haluťané mírumilovní. A to díky zabudované dlouhodobé zbraň, jež se pravděpodobně - teď už zbytečně, neboť úspěch se už dostavil - nachází i na jiných místech této planety. Shrnuji: staletí nebo tisíciletí záření učinila z vašich předků mírumilovné bytosti. Ale - a teď prosím všechny Haluťany, aby bedlivě naslouchali - proč nebyli nikdy napadeni lemurští uprchlíci, čili dnešní Akonané? Ani během dlouhého útěku z mé dnešní vlasti, ani na planetách, kam se uchýlili? Proč ta nesmírná zuřivost při zničení Lemurie a pak náhlý neprostý nezájem o přeživší? Jinak - my jsme to viděli - byli Haluťané mistry dokonalého zničení. Proč tedy nepronásledovali jednotlivé Lemury, proč nezabíjeli jednotlivé Akonany?

Pro vás, Waxo Khano, a pro vás, mí neviditelní posluchači, je to záhada.

Pro mě ne.

Soustavu, kterou Akonané vyhledali, vaši předci znali. Znamená to, že tenkrát existovala zbraň, jež vyvolala okamžitý obrat. Tu zbraň jsme hledali ve vašem podzemí. Zatím jsme ji nenašli, ale našli jsme dost stop.

A nyní, Khano, moje výčitka: Vy všichni, kromě Tolota, poneseťte vinu, pokud galaxii zachvátí nové hrůzy. Chcete-li vidět, jak nesmírné budou, běžte tam dolů, kde jsme byli my, prohlédněte si činy svých předků a vynásobte to deseti tisíci. Nekonečné utrpení a zmaření nevinných životů bude vaše vina."

„Pozemšťane!" zaburácel Khana. „Vy mě nutíte se zapomenout!"

„Jste starý a důstojný. Než se zapomenete, raději poslouchajte, protože já hned skončím.

Vy všichni přímo podporujete nadcházející velkoofenzívu Dvojkondičních, nesoúhlasíte-li s naším pátráním. Toho byste si měli být vědomi. Není pro mírumilovné, inteligentní bytosti z Halutu, které jsou našimi přáteli, lepší a správnější, když nám pomohou, abychom zachránili galaxii před bytostmi, jež myslí jako Haluťané, vypadají jako Haluťané, zabíjejí jako Haluťané-jako oni vymřelí Haluťané z doby před padesáti tisíci lety?

Nemyslím, že by se kdokoli z Haluťanů chtěl provinit mnohamiliardovou masovou vraždou. Chcete-li být všemi národy Mléčné dráhy považováni za vrahy, zakažte nám pobyt na vaši planetě, potrestejte nás. Chcete-li Halut jako symbol míru v galaxii, pak nám pomozte!

Khano - uvažujte! Pomozte sobě i nám. Pomozte galaxii!"

Waxo Khana mlčel přesně pět minut. Pak odpověděl svým způsobem: dotkl se tlačítka na opěradle křesla a energetické stěny během vteřiny zmizely. Znamenalo to svobodu.

Bontainerův minikom naskočil. Ozval se hlas Perryho Rhodana.

„Kapitáne!“ řekl První administrátor. „Chcete moje místo? Jste perfektní obhájce Solárního impéria.“

Bontainer se unaveně usmál.

„Své místo si můžete nechat, pane. A zodpovědnost za následující události také. Víím, že teď teprve všechno pořádně začne.“

„I já si to myslím. Všichni tu na vás čekáme.“

Bontainer zamířil ke Khanovi.

„Děkuji vám, Waxo Khano,“ řekl polohlasem. „Pozemšťané vám děkují. Budeme společně, Haluťané a Pozemšťané, hledat onu zbraň, jež zkrotila vaše předky. A najdeme ji, ať to stojí, co to stojí. Za to jste si, Waxo Khano, vysloužil lásku a úctu každého Pozemšťana v Impériu. Vaši moudrost převyšuje jen vaše přátelství.“

Natáhl ke Khanovi ruku.

Když o hodinu později seděli naproti Prvnímu administrátorovi, prohlásil John Sanda, že to zřejmě bylo to nejpodivnější potřesení rukou v celé jeho kariéře.

Později se Bontainer vydal do své kabiny a únavou se skoro potácel. Tři metry před dveřmi na něj někdo zavolal.

„Kapitáne!"

„Ano? Vy, Mareaux?"

Mareaux se zastavil těsně před ním.

„Kapitáne," řekl stísněně, „nejsem přítelem dlouhých řečí... ale vidím teď spoustu věcí úplně jinak. Jak to mám udělat, abych byl přijatý do kruhu vašich přátel?"

Bontainer mu z posledních sil potřásl rukou.

„Tak, že rychle pochopíte, že nikdo není příliš velký nebo příliš starý, aby nemohl napravit chybu, že předsudky, lhotejnost jakéhoto druhu, jsou vždycky hloupost, a že by bylo smysluplné, kdybyste mě zítra, až se vyspím, vyhledal v mé kabině s plnou lahví, aby se mužstvo nemuselo dívat na opilé důstojníky. Dobrou noc, příteli."

Zavřel za sebou dveře.

Za prastarými kopci Halutu se objevily první paprsky matného slunce. Následující dny budou mnohem tvrdší než ty, které měli za sebou.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Halut: jediná planeta červeného slunce Haluta. Velká a prastará planeta s kyslíkovým ovzduším. Má sto tisíc obyvatel - Haluťanů.

Haluta: červené slunce s jedinou planetou - Halutou. Nachází se ve středu Mléčné dráhy, padesát jeden tisíc světelných let od Země.

Khana, Waxo: Haluťan „Strážce nedotknutelnosti“.

Lemuria: pozemský kontinent z dob Lemurů. Byla to oblast, zahrnující obě Ameriky současnosti a k tomu velkou část dnešního Tichého oceánu.

Mareaux, Roun: major, první důstojník na lodi EX-3333.

NATHAN: Gigantický syntronický počítačový mozek, umístěný pod povrchem Měsíce, instalovaný kdysi v minulosti Arkonidany. Kontroluje nesmírné množství funkcí a procesů ve Sluneční soustavě, jako např. počasí, kluzákový provoz nebo všeobecné správní záležitosti. Jeden slavný evropský básník Gotthold Ephraim Lessing vytvořil postavu, která suverénně rozhodovala o různých náboženstvích. Ona fiktivní postava se jmenovala Moudrý Nathan. Nathan však nebyl jen moudrý, on všechny převyšoval. Nejen znalostmi, ale i klidem zralého člověka. A když se počítač stavěl, někdo si zřejmě popletl chytrost s moudrostí. Nebo neznal Lessinga. Každopádně se ona pozitronika od té doby jmenuje Nathan a neprávem.

Strážci času: Dvojkondiční, hlídají národy, aby neprováděly časové experimenty. Každý takový pokus trestají vyhlazením dotyčného národa. Podléhají tzv. První vibrační moci.